

2019

NEČTINY

**Přepis
besedy
konané
21.9.**

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Nečtiny 21.9.2019

Tak začínáme...

Prosím vás, já jsem si sebou přinesla zbytek otázek, co jsme natáčeli naposledy, ale teď je tady jedna přede mnou, takže když budete chtít, napište si a když ne, tak se budete ptát. Dneska ráno u snídaně, ti, co seděli včera nebo dneska ráno se mnou, tak víte, že z vás padají krásné otázky a pak je hezká ta debata, což teda, když je to v téhleté formě, když přede mnou sedíte v těch řadách, tak si připadáte takoví ostýchavější, než byste řekli. Ale zkuste si představit, že jste u snídaně u stolu, že spolu koušeme do chleba a vy povídáte. Myslím si, že to bude mnohem hezčí, až budeme odpoledne venku na tom trávníku, protože tam je to přirozenější.

My jsme včera zažili krásné sezení na hřbitově, mimochodem – pobavím vás, já to teda na vás píchnu... Hele, už se smějí... Dneska jsem se u snídaně dozvěděla, že se děvčata strašně pobavila, protože včera, když jsme seděli na tom hřbitově, a to se mi vždycky děje tak, že Zdeněk Vajnarů mi vždycky neuvěřitelně pomůže zvláštním způsobem, i když ho nežádám. Najednou mi začne mačkat svaly a já zjistím, že fakt potřebuji pomačkat a pak odejde a mně je úplně úžasně. A tak se tam včera lidi smáli, protože si o tom vyprávěli, že Zdeněk Vajnar na hřbitově masíroval mezi hroby. Načež někdo z té skupiny slyšel, že mně masíroval mezi nohama... (smích) Zdeňku, máš to jak přišitý... Dane, tohle nevystříhneš... A ty to nenahráváš, že ne? (smích)

Takže, prosím vás, ptejte se, všechno vám objasním, že to bylo mezi hroby a začneme těmi staršími, co jsem si přivezla. A pak klidně – Dan tady dal takové zvláštní nahrávací zařízení, které bude slyšet i vaše dotazy, když je budete říkat ústy, takže můžeme pokračovat úplně přirozeně dál.

Prosím deprese, proč mi je nejhůř ráno? Díky...

Ano, vy když vlastně opouštíte večer opouštíte tělo, aby si odpočinulo, tak tělo – hmota nabere sílu, takže nejsilnější poryv, kterej je, je při návratu do těla. Pozor, později, až budete vyrovnaní a egoismus bude na velmi nízké úrovni, tak to bude pro vás naopak. Ráno budete mít ty nejkrásnější pocity, takové to vrnění, to tělo nebude v protivenství, nebude Vám překážet. Záleží to na vývoji. Ale pokavaď skutečně trpíte depresem, tak ráno přicházejí stavy, kdy se tělo nastavuje, že se nechce vracet do toho ošklivého světa, ve kterém se mu nelíbí. Je to záležitost pochopení. Jestliže tady máte aspoň někoho, koho máte rádi – děti, rodinu, rodiče, partnera, kohokoliv, třeba i sousedku, snažte se díky tomu, že toho člověka máte rádi (v tu chvíli samozřejmě neznáte jednotu světa, takže aspoň někoho si vyberete, ke komu byste se mohli upíchnout se svojí láskou), tak pro toho člověka byste měli vstát a fungovat. A nějak si nastavit to tělo, dát si ho trošku do roviny. Zabírá to... Když nemáte rádi sami sebe, což vám to tělo v tu chvíli ukazuje, je to iluze, prosím vás...

Nedávno jsem vysvětlovala někomu, že vy nemůžete být sami. Protože jako není vlastně vaše druhé tělo člověka, nebo druhých lidí, není ani vaše tělo vaše. Vy jste naopak vědomím. To znamená, že když jste sami se svým tělem, tak jste buď s

kamarádem, který vás miluje a vy jeho, nebo jste s někým, kdo vám žužlá ucho a je to nepřítel. To znamená, že tady vidíte, že je buď silný egoismus a nebo ten slabý. Ten slabý, to už krásně dáváte i samotu, protože vám nepřipadá, že jste sami, máte tam kámoše, který vám slouží v tomhle tom světě. A nebo je tam skutečně nepřítel, ale pak jste neradi i mezi velkou společností. A to je potom pro vás samozřejmě peklo. Stačí si uvědomit tu skutečnou realitu světa a kdo vám co činí. Ne... Vždycky jste to vy...

Zkuste si představit, že vám někdo něco udělá teď. Za vteřinu je to v minulosti a posunuje se ten děj pořád dozadu, dozadu v pomyslném čase. Ale jestliže vaše vlastní tělo vašeho jména furt řeší, co to tělo tam udělalo, tak ten člověk vám už neubližuje, ale ubližuje vám vaše vlastní tělo, které přehlízíte. A vy se toho vlastního těla neumíte zbavit tím, že řeknete: hele, seru na tebe... kecej si, co chceš, mně to je jedno... Je to jenom o rozhodnutí, jestli ho budu poslouchat, nebo ne. Takže nikdo jiný, než vy sami si neubližujete. Tak...

Milá Ivanka, mám 49 rokov a od 18 rokov sa liečim na reumatoidnú artritídu. Keď som už tú chorobu zvládla, prišla menopauza a liečba hormónmi. Po nich sa spustili panické poruchy a pri oslabení ma napadli vírusy a prebudila sa borelióza. To všetko spolu. Platba ako hrom. Je mi zle už dosť dlho. Prosím, poradiš mi niečo? Môžem cvičiť Thovta – Chrám uzdravenia?

No v žádném případě ne... Pamatujte si a zrovna nedávno mi psala žena, já jsem to myslím někde četla, tuším, že to bylo v Hostýně... Ten dopis přišel s tím, že té ženě je obrovsky zle, co všechno má a nemá a za 2 hodiny přišel další dodatek, že vlastně cvičila tohohle Thovta, kdy vy si vlastně táhnete energii zhůry a propojujete ji pod nohama se svojí zemskou energií, což je vlastně usilování, tedy odpor jako prase. Tady navazují na sebe ty choroby. Vidíte, že napřed je člověk nespokojený a bojuje s jednou nemocí, ale vy nemáte bojovat s tou nemocí. Vy máte jenom tělem konat to, co by vám eventuálně mohlo ulevit, nebo pomoci. A jedna nespokojenost – samozřejmě odpor si k sobě natáhne další platbu a ta se potom samozřejmě navršuje a navršuje. Ne, pokavaď mi něco je, vím, že si to zasloužím, že to patří do mého osudu, pak to proběhne velice lehce. Přijde vám třeba i nečekaná oslovení – dejme tomu od lékaře... Nezapomeňte, že všechno je vaše vůle Boha. Vzpomeňte si třeba na moje auta... Kdykoliv Iva potřebovala auto, nějaký se jí sypalo, což nebyla vůbec schopná porozumět. Jestli mě někdo zná blíž, jakože mě znáte, víte, že já jsem takový bambula. Já jsem v tom těle tady jak na návštěvě, já třeba, když přijdu na pumpu na záchod, tak na záchod trefím. Ale ven ze záchodu už ne. Já na každé pumpě a všude jsou jiné ty záchody, tak vždycky pak sahám za všechny kliky, kudy se vlastně dostanu ven a jsem vždycky šťastná jak blecha, že se ven dostanu. Takže vidím tu planetu z dálky, abych mohla tyhle věci dělat, ale lidsky jsem opravdu takový „řulpas“.

Včera jste mě nechali běhat asi 3 – 4 hodiny s posunutým knoflíkem, až večer mi to říkala Zdenička: „Já jsem na tebe koukala v té hrobce, že máš ten jeden límeček tak elegantně a druhý vysunutý...“ Říkám: „To jsi mi ho nemohla zastrčit?“ Ale mně to naštěstí nevádí, já vám i tyhle roviny ráda zprostředkuji, abyste viděli, že to nic není,

že se tomu člověk může zasmát a může fungovat dál. Ano, proto vy tady nemáte nikoho obdivovat a nemáte nikoho ponižovat, ta hmotná složka nemá s vaší skutečnou realitou co dočinění, to si pamatujte...

Tak, další dotaz...

Ivanka, láska moja... Mám strašné migrény, čo mám robiť? Pomôže mi očista tela? Lieky nemôžem veľmi, alebo žiadne. Viem, prijímam a niekedy aj súhlasím, že hneď príde bod B. Môžu pomôcť rezonancie? Ďakujem veľmi pekne...

Migrény jsou v minulosti obrovské zápisy v odporu hmoty. V nějakém okamžiku se odehrálo buď dnes ve vašem životě anebo se to odehrálo i v paměti těla vašeho DNA někde v rodině a vám to vyhovovalo. Už když se budete bát, že přijde migréna, tak už si otevíráte obrovské možnosti pro to, aby skutečně nemohla nikdy odejít, protože odporujete něčemu a tělo toho využívá. Křeč hmoty znamená, že dnes v té časoprostorové křivce, co my letíme s tou planetou a přeletěli jsme už do stavu 5D – je to teprve taková předsíň, ke které se stoprocentně blížíme až po roce 2025, ale dnes právě sledujete třeba děje na Facebooku, co se tam za posledního půlroku odehrávalo a vždycky v každém tom ději nečekaném a úplně neuvěřitelně sehraném se vlastně odpoutalo zase dál dalších pár desítek třeba buněček, který něco nedali. Pozor, nemohou za to a nemůžete za to ani vy, že vy jste to dali. To je zkrátka nastavené ve vašem těle, jakou tu reakci mít budete a co v tu chvíli budete chápat a co ne. Už v Bibli je napsáno, že Satan v tuto dobu – ano, přes tuto kružnici neboli kalotu, protože ona to je vlastně koule a ne kruh, má nastaveno, že ztratí vládu nad planetou, protože hmotné vědomí opouští tuto planetu pomalinku, ta planeta se osvobozuje a lidé, kteří ještě nejsou schopni mít naplněnou časoprostorovou křivku, tak ti si dožijí své životy ve stavu 3D a ještě si něco nepokračují. To víte...

Ti ostatní budou zůstat na planetě. Existuje i varianta, kdy si dneska tady odložíte poslední život ve 3D a narodíte se už svobodní do 5D. Ale do toho nikdo nevidí a nemá ani právo posuzovat, protože to je záležitostí vašeho vlastního vývoje, jestli jste schopní vejít do prostoru 5D, to znamená – nabrali jste všechny zkušenosti. Nikdo, a to už na základních přednáškách jsem vám vysvětlovala, nemůže se dostat ani omylem do 5D. Jediný poryv egoismu by vás úplně roztrhal na mraky. Vy vlastně tím utrpením, co žijete ve všech těch inkarnačních životech, tak jste potřebovali trpět. Ale pozor, nikdy vám to utrpení nepatřilo. Trpí totiž vaše tělo, které na vás hraje hru, že jste to vy. Ono něco nechce. Vy jste chtěli tenhle děj. A teprve tehdy, kdy si nažijete dlouhou řadu zkušeností, pochopíte, co Vám někdo v tomhle smyslu řekne. Jindy to pochopit nemůžete. Takže vlastně vidíte, že všechny věci se dělí naprosto přesně.

Každým tím životem jste si odložili kus odporů, ten odpor se každým životem zmenšoval o malý kousíček a je to proto, aby vy jako Božství jste si pak nezabíli vlastní tělo, až se do něj naplno prožijete. Proto po malých krůčcích přes toto utrpení jste si zvykali na energii svého Božství.

Čo bolo skôr – vajce, alebo sliepka? (smích)

Zkus si hodit korunou... Ano, tohleto je hmotná verze. Patří samozřejmě vývoji hmoty a vy samozřejmě víte, že buňka – to znamená jako buňka jediná je synonymem vejce. Ale o tom by se dali vést dlouhé spory a dlouhé dohady. Tady je to zaměřené na úplně jinou věc, abyste se dohadovali a váš mozek zkrátka hádal a přel se třeba s někým anebo byl neustále v otaznících, protože vy se nemáte zabývat hmotou, jak jste se ve 3D doposavad zabývali, ale máte se zabývat Jednotou. To znamená – vaší skutečnou realitou. Je to, co je a přesně takhle máte respektovat svět. Je vám to k něčemu, jestli budete vědět, jestli bylo dřív vejce nebo slepice? To je k hovnu, že?

Milá Ivanka, rada by som sa opýtala na bradavičky po tele, prípadne takzvané starecké bradavice, s čím to súvisí. Čo mi treba spracovať? S láskou Vierka..

Tak bradavice jsou virového původu, když budete oslabení na nějaké úrovni na těle, tak lehce podlehnete těmto virům. Čím jsme starší, tím víc je hmota těla prorostlá různými plísněmi a to stárí těla je skutečně znát, takže každý jsme na tom jinak. Já jsem se nedávno musela smát, to ještě žila moje maminka, protože moje maminka zemřela ve 84 letos v dubnu, v červnu by měla 85. A můj tatínek měl takové ty stařecké fleky na rukách a já je mám taky. A vždycky když jedu a držím volant, tak je vidím a ještě mám brejle, tak ony jsou takové velké a macaté. A říkám si – ty jo, to jsou pařáty... (smích) Teď se bavím, do toho mi táta takhle opře nehty o volant a jednou si takhle povídám s maminkou, bylo to snad letos v lednu, už jí tak dlouho nebylo dobře a teď jí říkám – podívej se, jaké já mám ruce... A ona takhle natáhla packy a ona tam neměla ani jeden flíček. Říkám – mami, ty jsi jak miminko. A teď ona byla taková potěšená, protože ona vždycky chtěla být nej a najednou byla. A teď vám řeknu ještě i opak, to bylo krásné, protože obě moje holky se vdaly v 17 letech, byly velmi mladé a když Giovánkovi byli 4 roky a Lucince bylo 21 let, byla velmi mladá, tak ten můj malý vnouček říkal Lucince a Lucka je úžasná, ta si se vším poradí a je náramně vtipná a vyprávěla Petrušce a mně, jak ten Giovánek přišel a říká jí – maminko, ty jsi starší než teta Petra, víd? A ona říkala – ano, jak jsi to poznal? A on – no, už máš takové ty stařecké fleky na rukách... (smích) Tak vidíte, ono to někdy není o stárí... Tak nejsme po babičce...

Dobrý deň Ivanka, prosím Vás – môžete sa mi vyjadriť k dlhodobým úzkostiam? Mám úzkosti z perfekcionalizmu, pozorujem... Zháňať prácu sa mi nedarí, som veľmi aktívna, práveže sa učím opaku – trošku uvoľniť. A niečo povedať o sebahodnote... Ďakujem veľmi pekne, s láskou Janka.

Tak, hele... Perfekcionalismus – tady píšete, že vlastně nemůžete sehnat práci, že potřebujete zvolnit, což se musíte naučit, ale už se to děje. Nemáte práci. Všechno se řeší naprosto samo, vy to nevíte. Když usilujete o opak, tak to najednou nevidíte. Kdybyste se zastavili a přijali to, co je, zjistíte, že vlastně hurá, já si teď odfrknu a pozor – perfekcionalismus, co to je? Já jsem to zažívala s mojí maminkou. Pro každého člověka je totiž perfektní něco naprosto jiného. Já si pamatuju, jak moje maminka jednou přišla na návštěvu k jedním známým a pro ni tam byl strašný bordel. A pro toho člověka, který tam žil, pro toho tam bylo perfektně uklizeno. Každý z vás máte nastavený ten perfekcionalismus někde jinde a je iluzí. Je iluzí, přesně tak máte žít,

když přijmete sami sebe, tak jak to je, že nemůžete mít všechno dokonalé. Takový člověk se bude snažit a moje maminka v tomhle taky jela a pro mně byla velikou inspirací, abych to nedělala. Já jsem si vážila toho, co mi předváděla, ale když budete brojit proti tomu anebo budete mít třeba pocit, že jste špatní vedle toho rodiče, který tam potřebuje mít něco dokonalého, pak budete skutečně zablokovaní a budete se snažit. Za první – dohánět tyhle stavy, za druhé – budete si připadat, že jste špatní, protože jste horší než ty, které obdivujete v tomhle. Ne... Každý to máte jinak. Každý jste tu totiž pro něco jiného. Moje maminka celý život uklízela dům, zahradu a svůj byt a cítila se v tom blaženě. Ona to dělala pro sebe, pro svůj pocit, aby ona byla před očima návštěv nebo někoho jiného a sama před sebou, aby měla pocit, že je všechno dokonalé a byla v tom šťastná. Já bych v tomhle šťastná nebyla, protože já jsem přišla pro vás. A neztejte se na mně – já fakt nemám čas mýt okna tolikrát, co myla za rok maminka, protože já mám zase za úkol něco jiného a každý z vás, kdybych ukázala prstem na kohokoliv z vás, tak to má zase nějak jinak. Takže prosím vás, dělejte to, na co máte sílu, nevyčítejte si, když na něco čas není, všechno má svůj správný čas, kdy vám řekne – ach, teď udělám tohle a rád... A fakt to dělejte rádi.

Nedávno proběhnul takový zvláštní rozhovor na Facebooku, kdy se tam Ivánek ptal, co je to vlastně v pravou chvíli a teď. Ano, pravá chvíle je ta, kterou prožíváte. A rádi. Ne, že proti tomu útočíte, to neznamená, že se budete chechtat a buďte blažení, když to necítíte, že to nemáte. Ne. Já jsem vysvětlovala i stav, co je to děkování už na základních přednáškách, to je naprosto to samé. Nemusíte děkovat Bohu, jako třeba bílá magie musí furt děkovat a děkovat, ale pozor – tam je vypočítavost. Oni vědí, že když poděkují, že dostanou. Ne. Já děkuju už tím, že neútočím negativními emocemi proti tomu, co se děje. Stav děkování je velice snadný, je to vlastně pokora. Vděk k tomu...

Já jsem včera věc, kterou jste ještě neslyšeli, ona byla natočená tuším v České Třebové, to bylo až po Šumperku a Litoměřicích. Protože byla hrozná vedra, já jsem měla ty černé šaty, co v Litoměřicích a teď jdu v Teplicích a já, když je velké vedro, tak já moc slunce nemusím, já ho mám ráda, ale pohybuju se po stínu. A tak jsem tak lezla po těch Teplicích v těch stínech a jdu desetipatrákem a on je strašně dlouhý, tam je asi 10 vchodů a nešel tam nikdo jiný, jenom já a šla tam taková starší paní, tak kolem 70 let bych odhadovala a najednou se ona tak zamotala, chytila se takhle toho jednoho futra a já jsem k ní běžela a říkám – je Vám něco? Nemám Vám zavolat sanitku? A ona říká – ne, mně strašně bolí záda a je mi hrozná vedra, to se nedá vydržet.. A pozor, já měla černý brejle a ještě, že jsem je měla. Takže ona na mně najednou kouká a říká – vy byste taky mladá paní neměla chodit venku, když jste těhotná... (smích) A v tuhle chvíli se ukáže, jestli jste optimista, nebo pesimista. Já jsem optimista, taková vlna blaženosti vyběhla, že ještě v 60 letech můžu někomu připadat jak těhotná. (smích) Kdybych byla pesimista, tak se naseru, že jsem tlustá. Ano, vy si tam ty razítka dáváte každý den, každou událostí, každým příběhem, který se odehrává. A v tu chvíli vy si dáváte razítka, kam patříte. Rozumíte? Proč se vždycky koukat na ty špatné věci a to vám to tělo tak žužlá ucho a je to pro vás k nevydržení. Takže bacha, jaká pak sebehodnota? Hodnota ve světě hmoty je velmi drsně podaná hmotou. Vy máte mít rádi každého. Jste to vy. Jste schovaní za tělem toho druhého člověka. Proto se máte k

němu chovat nestranně a spravedlivě, jak se chováte sami k sobě. To jediné se po vás chce. Jakým právem byste se vlastně povyšovali nad druhé lidi? Ano, přesto, že to bude třeba člověk, který bude mít pár tříd, bude bezdomovec, bude třeba špinavý nebo bude nějakým způsobem postižený anebo naopak, budete si myslet, že jste menší, než nějaký politik nebo nějaký rádooby duchovní učitel? Jsme všichni stejní, to si pamatujte, a jestliže váš nějaký duchovní učitel, kterého třeba ještě máte v bílé magii, někdo z vás si ještě odbíhá, což je správné a budete tam vidět to uctívání, to vás v téhle době roztrhá na mraky. A ten učitel je učitel pouze pro 3 dimenzi, protože on se ještě sám povyšuje a sjednocená bytost se nebude nikdy povyšovat a nebude nikdy nikomu vlastně dávat najevo, aby mu ty lidi sloužili. To si pamatujte.

Tady je hodně slovenského textu, protože jsem přijela z Liptovského Mikuláše, takže ještě jednou se pobavíme. Ta moje slovenština není moc dobrá.

Milá Ivanka, za první - pokúsím sa písať česky. Za druhé – už dlouho se chci zeptat na numerologii a astrologii. Před pár lety jsem se věnovala astrologii okrajově a numerologii intenzivněji. Chápu to dobře, že když je to bílá magie, přesto je to zápis duše. Je tam zakódován její plán pro tento život?

Ano, pozor... Bílá magie - vy dneska dobře víte, dneska jsme se o tom ráno bavili, že třeba dejme tomu, když budete dělat automatickou kresbu, smíte ji v téhle době dělat a nebude to bílou magií, když pouze nakreslíte toho člověka a pak mu řeknete a popovídáte si s ním, kde má rezervy. Ale nebudete zasahovat na obrázek, tedy na toho člověka. Ale jakmile někdo, což mi bylo dneska řečeno, tak se nakreslí obrázek a pak tomu člověku sám svojí vůlí mu pomoci pošle růžovou kouli, tak jsou v prdeli oba dva i s růžovou koulí. Takže to samé máte v numerologii. Ano, jenže astrologie a numerologie Vám tam nádherně nastavuje taky si můžete prohlédnout a můžete toho využít, kde máte rezervy a co je Vám připraveno.

Já jsem teď nedávno vyklízela minulý týden svůj dům, protože ho potřebuji prodat, nemůžu mít tak velký dům a dojíždět a mít ještě na krku vlastně statek a starat se o něj, to nejde. To bych nedala. A tak si za ty peníze opravím ten můj malý domeček a ještě zbyde na tělocvičnu, kterou tam chceme vystavět. A teď nevím, co jsem chtěla říct... Jo astrologie a numerologie. A jak jsem vyklízela ten můj dům, tak jsem našla z roku 1999 rozbor, který můj muž poslal, protože v Americe jsou celé malinké vesničky, kde se sdružují v bydlení takový nadaní lidi – astrologií, numerologií a různé vědmy a kartářky, co to mají vymakaný, Amerika má v tomhle doménu. A tenkrát my jsme prožívali zvláštní věci, protože jsme dostali jistý úkol, který vám neřeknu a ten se nedovíte, kamarádi. A v době, kdy Jaroslav odjížděl zpátky domů – tenkrát do New Yorku, tak se stalo, že fakt jsme prožili obrovsky dramatickou událost. A zajímavé bylo, že on to zadal - ono to trvalo asi 3 měsíce a mezitím proběhla ta veliká dramatická událost, která pak v tom rozboru byla nádherně vidět. Ten člověk to nemohl vědět. Ano, oni si přesně našli ty naše společné ascendency a jeli jsme v tom fakt oba. To bylo neuvěřitelné. Takže – ano, tam je zakresleno naprosto všechno. Jsme jeden celek a vidíte, přesahujete vlastně i rámec planety, protože všechny planety a všechny body na

sebe navazují. To samé máte s lidskými těly. Tak jako jsou planety, tak vy jste od sebe vzdálení lidskými schránkami a i vy na sebe působíte těmi silami, které vlastně nevnímáte, akorát cítíte, že je vám ten bližší a ten je vám vzdálenější, ten je nesnesitelný, přesně tak, jak se to točí a ono se to mění, protože se to vyvíjí. Přesně tohleto – jak nahore, tak dole - se odehrává, takže to tak je. Takže záleží na tom v téhle době, jak to užíváte. Ano, ta numerologie se dá taky nádherně vypočítat. Jednou mi psala jedna paní, že před 20 lety chodila na kursy numerologie jednoho pána, který dnes už nežije a on mně tam vypočítal. Akorát říkala -nechápu to, že jednoho rodiče máte ze Slovenska a druhého z Čech a vy máte oba dva rodiče Čechy a já jsem jí říkala, že tatínek se narodil na Slovensku přesto, že byl z Českých rodičů. Takže ona říkala, že to tušila... Ano, všechno tam je. Ale pozor, zase ve 3D je nástrojem využívána vaše zvědavost. Proč by jste měli vědět věci dopředu? Můžete se najednou začít těšit, když tam bude něco plusového pro vás – zase dualitní svět, plus – mínus a tím nechcete být tady, takže se poškozujete, aniž byste to věděli a nebo tam nechcete, protože víte, že tam bude průser a zase máte odpor. K čemu? Každý den jste chtěli tak, jak se odehrává. A jestliže vám někdo žužlá ucho a tvrdí, že to tak není, tak to je vaše tělo, které nejste. Tak mu už konečně umějte říct – hele, já to chtěl... Je to moje... Já to chci se vším všudy... I se všemi zdánlivými plusy a mínusy... Je to můj život... Já jsem si ho sem přišel prožít...

Mám kočku bílou, neurotickou až hnusně ostrou, ale když jsem na dně, přijde ke mně a lehne si ke mně na břicho. Čistí mi čakry? Podotýkám, že panička je neurotik na pohledání. Ta kočka to snad má po mně... Děkuju, mám tě ráda, Evka.

Tak, nedávno jsem to vysvětlovala na nějakém výletě, ani nevím kde. Víte, ve 3D si budete myslet, že ty kočky vám pomáhají. Ano, pomáhají, ale jinak, než si to myslíte. Zkuste si představit, že budete mít dejme tomu srdeční záchvat, třeba anginu pectoris, bude vám špatně. Zažila jsem několik příběhů, i naše Irena to měla a ta kočka vidí nerovnováhu. Ona vidí energie, vidí aury, ale nejde tam se záměrem vám pomoci, jde tam se záměrem vyrovnat všechno ve svém okolí. A pozor, většinou se stalo, že ta kočka přišla za tou naší Irenou a teď začala na tom jejím hrudníku, jak ona ležela, tak si začala tak jako umačkávat ten pelíšek, lehla si a začala vrnět. To vrnění je takový nádherný monotónní zvuk, kterým vám to zvíře sděluje, že mu je dobře. A tehdy vy, když se zaměříte sluchem a vnímáním na to vrnění, najednou nepoukazuje to tělo na to, že vám je špatně, na to srdce a vy tomu nedáte tu pozornost. Jakmile si vezmete, když vás bude bolet srdce nebo něco nebo vám bude špatně, vy to nechcete. Jinak to odmítáte. Tak to i tvoříte. To nevíte. Ale jakmile zaměříte pozornost na to vrnění, tak se najednou zklidníte. Není to práce té kočky, i když je tam spolupráce toho zvířete. A to zvíře naštěstí nedělá bílou magii, protože ono si tam jde vyrušit ten hnus, co tam ten pán nebo panička dělá, aby mu bylo dobře. Svým způsobem je to takový „před-egoismus“, než se narodí do lidského těla. Ono je to naprosto jinak, akorát ta bílá magie tomu přisuzovala takovéhle jiné vlastnosti. Ano, to samé máte se psem. Pes bude žít v nějaké komunitě, v rodině. V té rodině budou nějaké vlastnosti, nějaké reakce. Buď tam bude vztekloun nebo tam bude choleric, budou se hádat, pes bude taky choleric, protože

bude reagovat podobně. Oni se „poňafou“, on pokouše, to tak bývá. Ale když budete mít hodného člověka a bude tam pohoda, i zvíře bude hodné. To poznáte a poznáte to – jaký pán, takový pes... Většinou jde po ulici člověk a ten pes je mu fakt i podobný i vizuálně. Vám neřeknu, jakého psa jsem měla já.

Milá Ivka, som tu dnes prvý krát. Mám manžela, ktorý prežíva rakovinu. Prečo sa mu to deje? Bojím sa o neho, ale napriek všetkému to znáša bravúrne. Ďakujem, Viera...

Ano, tam někde je prožitek nenávisti nebo-li zášti. A pozor, vy už dneska víte, že to nemuselo být ani k člověku. Mohlo to být k nějaké situaci, k nějakému okamžiku života nebo životnímu procesu. Vy jste si zvolili všichni, tak, jak to máte, jste si zvolili i veškeré situace, které tam jsou. Těch situací je veliké množství. A pokavaď je odmítáte až s obrovským odporem, že se dějí, tak to nechcete, tak tohle vám skutečně může způsobit - protože vy učíte svoje buňky svého těla jednat. Tehdy oni to nechtějí, nespolupracují a některá z nich může začít proces, kterým se nabaluje a zvětšuje prostor odporu ve formě nádoru.

Milá Ivanko, chápu tvoje učení, že nemám svobodnou vůli tady na Zemi. Jak vnímat a postavit se vnitřně k tomu, když má moje tělo v programu něco, co není v souladu s tím učením? Cítím pak výčitky svědomí, mám to vše jen pozorovat a brát to takové, jaké to je? Děkuji, že jsi a že jsme...

Zkuste si – teď nevím, co to znamená v souladu s mým učením, tedy jak vnímat, postavit se vnitřně k tomu, co není v souladu s mým učením... už jsem to dopochopila. Nic, uvědomte si, že vaše tělo to udělá. Já jsem tam vlastně řekla a máte to tam vsunuté, že jsou věci, které si vaše tělo musí odžít. A teď se dívejte. Jestliže teď moje tělo dělá něco, co vlastně Iva neřekla a začnete si to vyčítat, tak posilujete svoje tělo a to tělo vám to bude dělat pořád. Já jsem vám ale i řekla, a to je i v učení, které jsem tady přinesla, které tady máte k dispozici, že neuděláte nic se svým tělem, že ono si musí dohrát všechny věci. Jestliže přijmete i to, že ono dneska udělalo něco, co byste jakoby nechtěli a není podle vás v souladu, tak si tam naberte i to, že si máte počkat, až to odezní samo. Nevyčítat si to, nemít na jedničce pocit, že jste špatní, nezlobit se na sebe – to znamená respektovat to tělo, vždyť i v prohlášení to pro boha máte, i vy druhým lidem v té chvíli, když to uděláte, hraje svoji roli a osvobozujete a dáváte novou šanci druhému člověku, který vedle vás je. Proto vy to musíte udělat. Bude varianta, kdy to ještě budete prožívat. Ale pak budou varianty, když už to prožívat nebudete. To třeba, co se teďko odehrávalo s Irenkou, vid' Tobi? Ano, já nemám absolutní poryv nitra. Já jenom vím, že miluju nitro toho člověka, který je tam se mnou v té hře, obě jsme stejně hodnotné, protože i ona i já společně vám ukazujeme, co a jak dělat a ona se ode mně tím pádem nemůže odpojit, protože mně fakt miluje. A tam je ta rovina toho vědomí nastavena, takže pomalu se bude maličko usměrňovat její tělo. Neříkám, že do nuly, tam ještě má nějaký čas, ale to nevádí. I pro vás to bylo důležité, protože zase někteří jste byli v křeči, přece jenom nějakým způsobem, co se odehrávalo. Brali jste to jinak, někdo tam třeba i trošku zabouřil, to všechno bylo v pořádku. Ale mohli jste si prohlídnout, jak se správně vychází ze stavu hmoty. Ano, všichni jsme jednotným Bohem. Tělem si pak

dělejte, co potřebujete. Ale je to jako u dítěte. Jestliže jedno tělo bude dělat výkyvy směrem nahoru – dolu, tak ta druhá lidská těla si na něj budou dávat setsakramentský pozor. Lidsky řečeno ho nebudou mít tak rádi, ale zasloužil si to, protože ho posuzujete podle určitých parametrů. A protože ho miluju, tak ho to přece musím naučit. Takhle jsem vychovávala svoje děti. A věřte mi, že s velkou láskou. Já nemám svoje děti vyvýšený nad vás, nebo někoho poníženého před někým. Všichni jste stejní. To znamená ale, že já musím být v tuhle chvíli tvrdá jako skála a o určité pravidla neustoupit, abych tomu člověku pomohla, aby on sám sobě si neublížoval. A to je správné. Tak jste si to krásně mohli prohlídnout. Nikdy bych takovému člověku neublížila, ale musíte mu skutečně říct, odkad' pokud' on může si dovolit anebo nedovolit zajít, to je všechno, co se odehrává.

Ahoj Ivanko. Potřebovala bych se s tebou poradit o svých výpadcích paměti. Třeba chci platit kartou a nevím PIN. Zaplatím z peněženky a PIN kód zase znám. Hlavně se to děje s přístupovým číslem k účtu, které docela často používám, ale z hlavy mi vypadne, když ho chci a zrovna potřebuji vyřídít platbu. Dále se mi to stane například u nákupu uzeného, který chci dát do bramboráků. Přes hodinu ho hledám a uzavřu to s tím, že jsem ho zapoměla v prodejně. Asi za 10 minut to uzené objevím zapadlé v tašce s docela slušnou kolonií červů....

Ono bude dobrý vyndat hned tašku, když přijdete z obchodu...

Občas se to stává i v případech, kdy to až taková sranda není. Jedu na hory na chatu v odlehlé části civilizace a zapomenu kosmetickou taštičku i s léky. To se už řeší hůře. Při odjezdu jsem byla přesvědčená, že ji určitě mám. Ivanko prosím tě, signalizuje to už příchod známých strýců Alzheimera a Parkinsona? Nebo je to něco jiného? Ivanko, děkuji, že tě máme, zdraví Ingrid...

Ingrid, tělo si s tebou klidně může hrát. Já mám taky spoustu věcí. My jsme se dneska ráno při snídani strašně pobavili, protože jsme teďka zrovna měli na statku pobyt a byl tam pán, jmenoval se Roman, byl strašně fajn a on je hrozně podobný Rodenovi, ale na Rodena jsem si zrovna nevzpomněla. On je podobný jednomu americkému herci, na kterého jméno jsem si nevzpomněla. Říkám – ty jsi podobný tomu... no... ježíš, on hrál v tom filmu... a jeho žena je... (smích) To byl nekonečný proces. Takže podívejte se, spoustu věcí vy si nemůžete pamatovat, pro vás je ten svět strašně obrovský a neuvědomujete si to. Dřív jste viděli jenom svoje městečko, svou vesničku, svou uličku, své známé a teď čumíte těmi počítači a telefony do celého světa a teď tam jsou takové ty drby všech těch Blesků a těchhletých novin a někdy neodoláte a teď tam jsou další systémy jmen a informací, koho všeho si pamatujete, všechny herce, spisovatele a já nevím, co všechno. Piny – já jsem si sjednotila PINy. Mám jeden jediný PIN. Tak doufám, že ho nezapomenu... (smích) To je taky docela dobrý nápad, ano – zjednodušit si to. A rozhodně se nebojte, protože když si budete myslet a budete se bát, tak to tělo si s vámi bude zahrávat a bude to dělat úplně úžasně. Zasmějte se s ním. Nebojte se toho faktu. Hlavu mám taky takovou vylízanou. Já si třeba pamatuji obrazy. Já si

pamatuju, když jsem po první jela do Safiny, tak Jirka si se mnou tenkrát sedl, sednul si vedle mě, já jsem autem projela – to ještě bylo přes Doksany, tam teprve začínala dálnice od nás a přijela jsem do Prahy a od té doby jsem věděla, kudy mám jet. Po té cestě je hodně vesnic a vždycky jsem byla udivená a já jsem si myslela, že vesnice měla být dál, za dalšími vesnicemi a ona byla tady třeba a pak jsem třeba někde slyšela jméno nějaké vesnice a já jsem nebyla schopná ji někde umístit po České republice. Kde jsem to viděla? Nepotřebujete to... Vy to nepotřebujete, každý máte v sobě jiný systém. Někdo si naopak bude pamatovat všechny věci, ale zase bude mít takovou malinkou jinou věc – nebude vidět hloubku těch věcí. Vždycky nám Nadjá říkávalo, že vy tady máte buď hloubkovou, nebo široko prostorovou jakoby povrchovou paměť. Naše Lucinka vždycky tvrdila, že má ještě třetí – že ví úplně hovno... Takže jste u té třetí a myslím, že se teď blížíte té třetí, co má naše Lucka. Nebuďte vyděšení, Bůh nemá myšlenky, to si pamatujte. Nebudete se opírat o tyhle věci, budou se dít jinak. Já to dnes mám naprosto jinak, pro mě je Zdenička vrchol mysli a paměti, a když jsem jí nedávno vyznávala v tomhle směru lásku, říkám – bez tebe bych to vůbec nedala... Víte, ke mně teďko chodí takový lidi jako je Zdenička, kteří mi přesně přinesou to potřebné, co já potřebuju, aby pro mě udělali a jsou tam úplně bezelstně a čistě. Jsou přitaženi do pospolitě práce. A u mě se to děje tak, že, třeba je to blbost, ale Zdenička říká, ty to tak vidíš, jenže ono to není pravda. Já totiž třeba jdu spát, uprostřed noci se mi otevře hlava a přijdou mi tam 2 témata. Bum, bum, spadnou mi takhle po sobě do hlavy – do kanálu. Já si to zapamatuju a ráno přijdu na statek a řeknu – hele a teď vyndám ty 2 témata a Zdenka vytřeští oči a řekne – ježíš, na to jsem zapomněla. A přitom ona má miliony věcí, takže já tam funguju jako takový... to Nadjá si nás chrání, aby nikde nebyl nějaký zádrhel, aby jsme skutečně někde něco neměli zaznamenaného. Většinou jsou to takové drobnosti, nejsou to zase tak podstatné věci, ale mohlo by nám to zkomplikovat život. Takže vidíte, že přes to já vím naprosto nic. Jste se báli, že jo? Tak přes to čidlo vlastně přijde něco, co to doladí. Nebojte se toho, je jasné, že přestáváte pracovat v úrovni hmoty, ale ta hmotná složka pracuje potom pro vás. Vždycky vám někdo pomůže, něco vám přinese. Hlavně se nebát, to už by byl váš strach. Ono i s panem Alzheimerem je hezky...

Mimochodem Alzheimer a Parkinson, teda ten Alzheimer je tady nastaven a tyhle nemoci, které dřív tolik nebyly a jsou nastaveny i v tuto dobu a je to hlavně na prozkoušení okolí toho člověka, který tu nemoc má. Tam jste prozkoušeni z lítostí, že si vás někdo nepamatuje, nebo že vám „nabančí“, když si teda nepamatuje. Naše Janička kdysi, než dědeček zemřel, tak ten měl Alzheimer a v noci, když šla na záchod, tak ji zmlátil pantoflí, protože ji vůbec nepoznal a ona říkala, že je jeho vnučka a on ji neznal. Ale Jana věděla, takže ta nebrečela, ale někdo tomu podlehne.

Hele, mám poslední otázku, připravte si je v hlavě nebo končíme...

Milá Ivanko, prosím, můžeš vysvětlit, jaký odpor souvisí s onemocněním lidským papilomavirem? Jak je to s léčením a očkováním? Velice děkuji...

Papilomavirus většinou teď v tom očkování byl na pohlavních orgánech. Pozor, ono se později zjistí, že to má taky souvislost. Uvědomte si, já jsem vám vysvětlovala, že

jakémukoliv viru vy odoláte, přes to, že ho na těle mít budete, když budete v té úrovni, ve které se pohybujete mít v pořádku čakru a on je hlavně na 2 čakře, když je to při kontaktu jakoby sexuálním, a to znamená, že jsou tam vztahovky. Jakmile vám něco vadí, vyčítáte si nebo to vyčítáte druhému lidskému tělu nebo situace, jste v téhle oblasti přístupní tomu, že vaše tělo si neporadí s virem. A věřte mi, že v tomhle tom případě, i kdybyste byli očkovaní, tak tam zkrátka proběhne stejně podobné onemocnění, i když by tam byl ten virus ošetřen. Ono se na to na všechno samozřejmě přijde, už teďko se začíná pomalu ve světě od očkování ustupovat, protože každé lidské tělo bude mít na něj jinou reakci. Jsou to zase další látky, které máte jakoby v sobě, takže u každého člověka je to individuální a souvisí to s osudem. A ten váš osud je napsán. Buď i s tou očkovací látkou a nebo bez ní. To si nevyberete. Strach je to, co by Vám nejmíc ublížilo v téhle té fázi. Buď to tam v tom osudu máte mít k řešení a nebo ne. Ale rozhodně jsou tu lidé, kteří prošli neskutečnými věcmi, odolali, přežili.

My jsme včera, kdo jste včera až do konce myslím v té hrobce? To bylo úžasné, ten člověk byl úžasný. On tam ke konci i vyprávěl svoje vlastní zážitky s lidmi, kteří sem přišli a vrátili se vlastně s těmi, co byli násilně odsunutí potom po válce. Protože ten člověk sem vlastně přišel a vždycky si přál zabít toho, kdo bydlí v jeho domě. A oni si předali takhle ty svoje klíče, které měli a ten pán hledal svůj vlastní hrneček na mlíko ve 14 letech, když snídal a zkrátka přišli lidi a vyhnali je ven, že nemohou ani dopít to mlíko k té snídani, ale to bylo nádherné, co zažíval. I ten pán to včera vyprávěl, protože ten už to má v hlavě srovnané, přes to, že nezná IA. Perfektní, on je vlastně Ivankovec a neví to. Ano, super, tam jsem měla jediný takový dodatek, víte to, ještě jste viděli, že ty 2 rody byli z jiných větví, ale je to jedna rodina pro Boha. Skutečně jedna rodina, která tady kdysi žila, tak by si měli pomoci a ne házet si klacky. To už je jejich záležitost morálky. Úžasný příběh, fakt to bylo krásné a ti, co tam byli až do konce, vám jsem to moc přála, to bylo super. Myslím si, že jsme mu malinko taky pomohli, naposledy byl krásný takový prožitek, že se tam přiznal, a to je úžasné, je to otevřený člověk, že před týdnem mu bylo 50, a že to nedává, protože nemůže ty krásné mladé holky objímat. A já jsem mu nenápadně řekla – užívejte si padesátky, protože za rok vám bude 51 a on udělal „oooo“. Ale třeba mu to dojde, protože o tom bude přemýšlet, že proč dneska litovat, že mu je 50, když teda za rok bude říkat, to bylo, když mi bylo 50... Že to je vlastně blbost. Naopak, já bych... ale včera jsem mu to nemohla udělat, ale já myslím, že k tomu dojde, já bych mu řekla, že by mohl na sobě zapracovat a shodit 30 kilo, že bude vypadat jak čtyřicetiletý... (smích) Ale to už je otázka jiná, to už žertuju samozřejmě, ale bylo to fakt krásné. A takovýchhle lidí ve své rovině, když už budete i v tom obyčejném životě, kteří neposlouchají, oni se k vám budou přitahovat jak magnetem, abyste jim to obyčejné lidství v tom prostoru, v tom optimismu obyčejného lidského optimismu umožnili. Fakt je to hezké.

Já znám teď člověka, nebudu říkat koho – to nejde, to nemůžu, který dneska už chápe to, co mu dneska říkám a to, co mu předvádím. Protože žije v oblasti, kde má někde blízko přes ulici „nepřítele“ - člověka, kterého nemůže, nemusí a teď on dělá intriky kolem sebe, aby mu znepríjemnil život. A nedávno volal jeho syn jeho mamince a říká – mami, táta se zbláznil. Táta, který nikdy nepije si takhle dával do nosu nějaký šnaps a volal trochu přio opilý takhle přes ulici na toho souseda, kterého nemůže – pojď si se

mnou dát, pojd', cinkneme si... A ten ho ignoroval, takže vzal flašku a přeběhl tu silnici. Načež na nějakou dobu začali popíjet spolu a ten den si teda popili, načež tam čas od času teďko ten človíček přijde a nedávno se svěřil a říká – představ si, ono to je fakt asi pravda. Oni tam teď přijdou ti druzí lidi, kteří mně taky nemuseli a představ si, já tam sedím mezi nimi, oni se baví o mně a nevidí mně. Oni ho nevidí... Vy pak můžete chodit i „nepřátelským“ územím, které pro vás nebude nepřátelské. Budete vědět, že ta lidská těla dělají jenom to, co mají, že to je pro ně potřebné. Budete jim rozumět na 1, 2, 3, 4, 5 úrovni bez odporu i dějů jejich těl, která ještě svému okolí. To je nutné od vás. A tehdy tam budete a budete neviditelní. Budete ve svém vlastním těle.

Tak a nemáme otázky... Tak zvedejte ruce – povídej...

Ivanko, zaznamenala jsi informaci,.. Američani teďko pustili ty videa s těmi 2 rychle letícími objekty a prohlásili to za UFO?

Já jsem to neviděla, Martine, ale můžu ti říct, že jsem teď vyklízela knížky a rozdala jsem všechny dětské knížky, kterých bylo hrozně hodně, protože já už určitě nebudu mít česká pravnoučata, takže jsou mi k ničemu, tak ať to všechny ty děti užijou. Ať jsou jakékoliv, jsou to naše děti. Zajímavé bylo, že já jsem léta nečetla. Poslední dobou, když už jsem jela na Chamblard, tak jsem si koupila 1 horor a 2 teda suprové detektivky, to vám doporučím. To je totiž z úplně jiné roviny, je to z roviny, kdy ten člověk rozumí DNA a rozumí permakultuře a on toho vraha vypátrá úplně neskutečným způsobem, tak, jak teď ta hmota už může být využívána. Ten autor se jmenuje Andrew Mayne a první je Šelma a druhá je Hračkář. Kupte si to, je to neuvěřitelné. Naše Lucka, která je fajšmekr na knížky, na to jako koukala a teď mi nedávno psala: „Čtu zvíře a nemůžu se od toho odtrhnout. Zkrátka čtu přes noc až do rána, zkrátka nemůžu přestat, je to super...“ Ale to jsem odběhla. Jak jsem vyklízela ty knížky a jak jsem je brala do ruky, léta jsem je neviděla. Sice je tam máte v té knihovně, ale máte jiné starosti a chodíte okolo a najednou mi tam na nočním stolku narostla asi deseti-knihová vrstvička knížek, které teďko vím, že číst musím. Zajímavé je, že 3 z nich jsou o UFO a já vím, že to musím přečíst. Je to i tím, že se stěhuji na Oblík, protože tyhle kontakty vždycky budou na místech, které budou trošičku jakoby vyklizený od veřejných míst a ten Oblík je pro mě obrovským zázemím. A mimochodem je tam i přistávací plocha. (smích)

Takže budu stanovat na Oblíku – to je prdel, prosím vás, jo? Ne, abyste to brali nějak vážně. Takže oni tady jsou už dlouho, samozřejmě jsou i jinak pojímání, každý z vás to bude vnímat jinak. Ta Amerika dlouho byla a je pod palbou, tam je vlastně sídlo... pána, takže tam teďko jsou nejdramatičtější věci, co se odehrávají vůbec na planetě i z pozice toho, že se tam strašně hodně meditovalo a strašně hodně se tam usilovalo v rámci obou magií a dnes hmotná těla Američanů, kteří to dlouho používali, jsou ve vývojové fázi hodně dramatické, kdy noční projekce je ovládnání i jiných entit, ale je to iluze. Je tam teď hodně náročná psychická válka. Nicméně stav kontaktu mimozemské civilizace a planetární civilizace je nastaven, oni nikdy nechtějí ubližovat a čeká se na to, až lidstvo od určitého data bude přístupno rozumným způsobem reagovat na objevení se těchto věcí. Takže si s tím nedělejte starosti, zbytečně si nepředstavujte tyhle věci, ještě můžete mít v sobě třeba trošku strachu, a to by bylo pro vás jakoby...

Pamatujte si, jenom člověk, který je ucelen, se setká s mimozemskou civilizací beze strachu a on potom smí je vidět. Vy máte jinou hladinu vidění, takže oni jsou přístupní k tomu jakýmkoliv způsobem s vámi pak komunikovat. Ale to neřešte, to už máte připraveno v osudu, kdo, jak, s kým anebo ne. Jenom takhle ti to k tomu řeknu, Martine, víc ne, já jsem to neviděla. Vezmi si taky, že různé jiné mocenské zájmy v tom mohou být i v těchhle letech odhalených informacích. Tak jsou různé záměry.

Ale já, když už mluvíme o té Americe, tak vám řeknu něco jiného. Všimli jste si, že především byl na Seznamu zveřejněn takový průzkum, kde se dělal průzkum takových těch sociálních jistot a míry jakoby životní úrovně v jednotlivých státech? Těch států se zúčastnilo 149 a my jsme na 24 místě a dokonce jsme přeskočili i Spojené státy americké? Proč bychom měli jezdit do Ameriky, když se tady máme líp? Já měla takovou strašnou radost, já jsem vám to vždycky říkala, že si tady žijeme jak prasata v žitě. Máte co jíst, neměli jste tady válku, ani jeden z vás už tady není tak starý, aby zažil válku a možná, když tak, tak byl v kojeneckých plenkách eventuálně. Ano, zažili jste dramata, ale ta dramata byla pro vás velice, velice prospěšná, i takzvaná železná opona pro vás byla prospěšná, protože se sem právě nedostala ta infekce z té Ameriky, což dneska víte a směli jste se to dozvědět až teď po těch letech. Pro mnohé z vás samozřejmě ta železná opona byla tehdy špatná. Ne. Nikdy není nic špatného... I v oblastech, kde dnes budou války, je to jenom jako místo na vašem těle, kde zrovna probíhá zánět, protože zrovna tam teď se inkarnovaly buňky, které v osudu tu válku mají mít. A věřte mi, že je to náročné to pochopit, ale ono se to musí změnit. Musí se to změnit samo, aby se změnil systém. Kdysi před mnoha lety jsem vám vysvětlovala, že ta změna by nebyla možná, kdyby byla pozvolná. Že musí přijít náročný chvíle – ano, samozřejmě, protože člověk se nevzdá svých zvyků snadno. Do toho patří i zvyky stravování, zvyky komunikace s lidmi, zvyky kulturní, je to hodně náročný. A vidíte, zase se vždycky odloupne vrstva. Já jsem včera krásně pozorovala tu Káju, která tam tomu pánovi, co tam vysvětloval, že tady se to neodehrává, že tady najednou je ještě skupina Němců, kteří by byli ochotni ještě si obléct ty starý kroje a Češi by to nedali a už by byla válka. Tak Kája vysvětlovala, že u nich na hoře na tom Karlovarsku, tam naopak ti Němci s těmi Čechy se objímají a milují. Prosím vás, to je na vývoji každého z vás. To se nedá sjednotit. Každé jedno místo bude mít jiný děj, protože tam se shromáždí inkarnačně buňky, které si prožijou míru svého odporu anebo míru svého přijetí. A nemůžete to sjednotit. Protože vy – každý z vás si nesete svoje zkušenosti, takže vy se posunete do oblasti, kde si je buď potvrdíte anebo si ještě prožijete svůj nějaký další odpor. Tohle je vývoj osobní – vývoj jednotlivého člověka.

Takže vidíte – jeden to bude vidět plusově a druhý minusově. Já si pamatuji, jak kdysi dávno se jednou naše holky strašně řehtaly, protože šly spát a viděly Jirku a mně v posteli, jak každý držel knížku. Já jsem četla nějakého Dalajlámu nebo něco a Jirka četl Hitlera. (smích) A já jsem samozřejmě všechno viděla v těch plusových růžových barvách, všechno bylo dobré, taky ke mně se lidi chovali hezky a Jirka se potkával s těmi negativními, protože on ještě občas – on byl hrozně hodný člověk, ale měl lidi, se kterými se nesnesl. A jednou jsme měli nádherný zážitek, protože on nesnesl nějakého mistra ve fabrice. Strašně se hádali. Vždycky mi to přišel vyprávět, já říkám – Jirko, bůhvíco on doma zažívá, jak to má, určitě to je příjemný člověk. „Ne, je to debil...“ a

furt se držel na svém. Střih, je Nový rok, je po Silvestru, děti jsou pryč, my jsme měli buď všechny 4 naše děti, nebo všechny 4 byly pryč a tak jsme šli pěšky s pejskem do Dubcova k jeho rodičům a pak jsme se vraceli pěšky takovou nádhernou procházkou, vymrzlí jsme byli, byl nádherný slunečný den, ale mrazivo. A šli jsme okolo Barbory a teď Jirka říká : „Prosím tě, vezmi Betyнку, já se tam skočím vyčůrat“, tak odběhl a já takhle přijdu za keř a tam seděl ku podivu rybář. Bětka takhle běžela a já říkám: Běty, pojď sem, nesmíš rušit pána... A on se tak hezky usmál a říkal : „mně neruší, mladá paní, nechte ho..“ Já říkám: ne, ne, ne a teď jsem se s ním začala bavit a teď jsme se začali smát a povídat si, ono to trvalo asi tak 5 minut, než se ten Jirka vyčůral, najednou přišel a teď mu ztvrdly rysy. To byl ten „blbec“... Teď pozor, já jsem ale viděla, že se něco děje, já jsem potřebovala ale furt pokračovat, tak říkám: podívej, to je strašně milý pán, podívej, my jsme si tady vyprávěli... Pak říkám, že už půjdeme, ať se má hezky, ať mu berou ryby. Jdeme dál a Jirka furt mlčel, tak říkám: „Stalo se ti něco? Kouslo tě něco? To byl milý pán, vid’?“ A on říká: „To byl ten kretén...“ Já říkám: „Vidíš to?“ A tam on zahlídl vlastně toho člověka úplně v jiné roli. A bylo to pro něj šokující. A tehdy se tam stala trošku situace, on byl tvrdohlavý – Jiřík, že pár měsíců to ještě trvalo a pak se začali k sobě přibližovat. Viděl tam vlastně člověka s hezkým úsměvem, s hezkou tváří, kterého doposud tak nikdy neviděl, protože si samozřejmě v té tvrdohlavosti šli na nervy jeden druhému. Ano, vždycky někde potřebujete zahlídnout něco a pamatujte si – klíč ke každému člověku máte sami v sobě. Ale nesmíte poslechnout svůj vlastní skafandr, který vám v tom brání. Který vám vždycky inkarnačně bránil v tom, abyste se sjednotili. Tak, Martine, stačilo ti to tak? (smích) hele, já vždycky mám od špendlíků až k motorce...

Tak, máte něco dalšího?

Proč si ta hmota zvyšuje vibrace, aby se dostala do 5D, proč to utrpení?

Protože vy potřebujete prolézt hmotou, která má základní vlastnost odpor. Každá věc má svoji míru odporu, podívej se do fyziky. A ty potřebuješ prolézt. Jak jsme včera byli v přírodě, viděli jsme tam ty obrovské kameny. Ten obrovský kámen je vaše vlastní vědomí, ale ve hmotné složce, vy koukáte na svoji minulost, která je dlouhá miliardy let a on vlastně kouká a nemůže nic dělat, na vás jako na svoji budoucnost. Pro něj je tam ještě nastavený to utrpení, než tou hmotou projde a to trvá strašně dlouho. Vy už jste skoro na konci. Vy jenom potřebujete prolézt tou krustou, abyste se na ní postavili svobodně a ona potom, když přestane mít odpory, tak vám slouží. Já opravdu bez úmyslu, aniž bych něco chtěla, ke mně vždycky přesně přijde to, co potřebuju. Je to úplně neuvěřitelné. Já jsem i tenhle týden zažívala nádherné věci, protože jeden den mi zmizelo asi 50 dětských knížek, pro které si přišel chlápek, kterého jsem léta neviděla, ale 2 dni před tím jsem ho potkala. On říká: „Ivanko, já přijdu na návštěvu..“ Já říkám: „Hele, já ale jedu do Nečtin ve čtvrtek..“ On říká: „Já přijedu autobusem..“ On bydlí u Prahy v Kostelci a má 2 malé chlapečky a teď jak vyklízím druhý den ty knížky, najednou mě napadlo, že já tomu Radkovi zavolám, ať si vezme auto. Tak jsem mu říkala: „Prosím tě, vem auto“ a najednou mně ubylo 50 knih a ještě to měly mít děti... A ještě říkám, jestli by to některé nechtělo, ať je daruje někde do škol, do školky, někam do nemocnice, zkrátka někam, aby si to ty děti přečetly. Ten odešel, za 2 hodiny

přišly 2 moje kamarádky, které si vzaly úplně všechny krásné věci mojí maminky. A to taky bylo takové zázračné, protože ta jedna má Second-hand a říká: „Všechny věci jsou hezké, některé ale nevyužiju, já ti vezmu všechny a jestli ti to nevádí, já ti ulevím a pak ten zbytek dám do červeného kříže. A nechceš si přece jenom něco nechat?“ Já říkám: „Hele, já pár věcí od maminky mám, tak ne, nemusím.“ A poslední byla tahle halenka. A moje maminka měla 48 a teď já říkám: „Tuhle halenku si já nepamatuju, protože já si nepamatuju dobu, kdy ona byla tak velká jako já. Ale ta halenka je tak velká jako já, tak tu si nechám.“ Takže oni všechno vyklidili, takže já tam mám teďko jenom skříně, a to zase čekám na pána, který si pro ty nábytky přijede, protože ten se taky ozval. To se zkrátka děje úplně samo.

A dneska taky, včera to bylo zvláštní, protože já neznám a nerozumím penězům, ale potřebuji si předělat domeček a potřebujeme taky postavit tu tělocvičnu, kterou bych tam dala do té Natury té Petrušce a tak jsem si říkala, že tam dáme 4,5 milionu. Načež teda holky rozeslaly přes Facebook ten dům, až v pondělí byl na webu u té reality, zas tomu nerozumím vůbec a je mi to úplně jedno. Načež si představte, co se stalo... Ozval se můj bývalý muž a říká: „To je málo, ať máma není blbá, ať chce víc, vždyť tam je strašně hodně věcí a jsou tam původní dřevěné podlahy a jsou tam 2 byty a ja tam laboratoř a je tam zahrada a dílna a garáž a skleník...“ a já jsem nereagovala. Já jsem se rozhodla, že to Tomášovi nebudu komplikovat. Jenže Petruška psala Tomášovi, že tátovi se to nezdálo, ale nepsala, že by to chtěla jinak. A včera večer, když jsem šla spát, mi volal Tomáš a říkal: „Ivi, Péťa volala a říkala, že to je málo, ty to chceš prodat za víc?“ Říkám: „Ne, nechci, nech těch 4,5... Já radši, ať se to prodá, i když já mám čas, já mám kde bydlet, i kdyby se to prodávalo rok – dva, tak je mi to jedno...“ Představte si, já jsem usnula a já měla dneska živý sen, který mi zkrátka řekl, že to mám fakt nastavit, takže já ráno psala Tomášovi SMS-ku: „Tomáši, měla jsem živý sen, nastav to...“ Takže on to tam změnil ještě na vyšší sumu, tak to asi někdo má mít takhle a je mi to naprosto jedno, já jenom poslechnu ten tlak, co mi ta hmota jakoby ukazuje, která tam je a uvidíme. Nespěchám na to a aspoň budu mít čas vyklidit si věci, protože tam jich je strašně hodně a to je vlastně to, jak vy máte žít, vy pak tlačíte na pilu. Už to nechci, už se toho chci zbavit a je to špatné a je to blbý, že to nikdo nekupuje a už v tom jedete. Ne... V mém životě tím, jak jsem vždycky byla pokorná, bylo všechno připravené. Já jsem nemusela nikdy hledat práci, protože když jsem dožila jednu, tak už jsem měla vlastně dávno připravenou druhou. Když dožívám v jednom domě, tak už mám dávno připravený něco... Zdenička si sama vymyslela – hele, já toho využiju, protože chodí za námi lidi i za mnou i za Zdeničkou a říkají: Co vy to tak jste... Oni si mysleli, že my jsme se pohádaly nebo že se něco událo. Nic, Zdenička, prosím vás, jenom mění kancelář. Ona si potřebuje vyřešit svůj život a je to mladá ženská, má dospělého syna, miluje permakulturu a tam, kde jsme byli, si nemohla postavit žádný domeček, zkrátka nebyl tam žádný pozemek k tomu uzpůsobený. CHKO by ji nedovolilo postavit nic, takže našla místo, kde má vlastně šanci začít. Ale bude přesně to, co dělá na statku, s tím počítačem si přenesu do svého domečku, kde to bude dělat. A my se vlastně uvidíme naprosto stejně a hlavně – ona se tak rozhodla a já jsem ještě nevěděla, že ta maminka zemře a ona se stěhuje teď 25.9. a já první várku stěhování mám 1.10. Je to přesně připraveno, abych já tam teď žila v tom místě, než se postaví ten můj domeček a

uvidíme se naprosto stejně, protože – dívejte... Když tam dřív byla nahoře v té kanceláři, tak já jsem se věnovala lidem při pobytu a neviděly jsme se. Pak jsem vyběhla nahoru, vzala jsem si dokumenty, které doma zpracovala, daly jsme si pusy a já jsem odjela do Teplic a ona žila tam. Teď to bude obráceně. Já budu žít tam, když bude pobyt, ona přijede, když někam pojedeme, tak ji vyzvednu, buď v Praze anebo v Hradci podle toho, kde to bude mít blíž a uvidíme se naprosto stejně, jako jsme se viděly předtím. Máme se rády naprosto stejně, možná i víc... Ona je báječný člověk a já si hrozně vážím její práce, protože ona je součástí mojí práce. Bez ní – věřte, byste Ivu neslyšeli a neviděli a neznali, protože já nejsem organizačně schopná dokázat stmelit a udělat tolik lidí pohromadě a zajistit jim stravování a místa, kde se odehrávají besedy. Na to zkrátka mám druhé mé já. A pak tam jsou další já na tom statku, které nám stejně pomáhají zase v jiný fázi, je to zkrátka společenství, kterým jsme vždycky byli a jsme a tohle vy se učíte ve svých domovech, ve svých životech.

Teď jsem tam ucítila na tom Facebooku to, co tam prožívala nešťastná Irenka, takový ty lítosti nad vámi, jak jsem vám chyběla... Prosím vás, vy nemáte ale vůbec koukat na Ivu, chápete to? Máte koukat na info, je tam 103 povídaní a to jsou hodiny a hodiny a věřte mi, že kdykoliv si to poslechnete, vždycky tam najdete něco, co jste tam před tím nikdy neslyšeli, protože vaše časoprostorová křivka se prodloužila, takže zas máte trošku větší oči a hlubší uši, když je nemáte špinavé... Takže vůbec o nic nepřicházíte a stejně – kdo to teď nemá ode mně slyšet, tak to neuslyší, i kdybych to na něj troubila. To je ve vás, to není v Ivě. Ale víte proč a kdo to tam má? Vezměte si – já vás učím žitému optimismu – to je 100% přijetí pokory. Já nevidím v sobě nic, čemu bych odporovala, co bych viděla jako špatně. To je takzvané otevřené třetí oko a ten, kdo ještě podléhá nějakému druhu pesimismu, který se vám pak odráží na jednotlivých čakrách, tak ti, když poodejdou ode mně kus dál, tak ho ještě prožívají. Jenže vy potřebujete poodejít dál, vy se to potřebujete naučit ve svém osobním životě – v praxi. A kdybyste se vedle mně furt vláčili, poslouchali Ivu, tak se to zkrátka nenaučíte. Takže vy byste měli být šťastní, že teď Ivu neslyšíte. Ale protože slyšet chcete a teď se to neodehrává, přestože ten Tomáš na tom maká od rána do večera celé ty 2 měsíce a vždycky se něco vyřeší a je tam dalších 7 zádrhelů, což vy nechápete, protože my komunikujeme s úřady, s bankami, přes jednotlivé platební systémy a ty brány jsou tak strašně složité, že to je k posrání. A egoismus Satan mi tam zase řekne – hele, ona je nenažraná, ona chce, abychom byli nabuzení, abychom si pak koupili všechno... To vždycky udělá Satan, já čůrám smíchy dámy a pánové, když slyším tyhle věci... Ano, každý má své a pozor – je to vaše razítko, které vás uzavírá, abyste viděli víc. Takže pro boha, i kdyby nebyly besedy 2 roky, tak tam máte na desítky let co poslouchat, věřte mi... Už na základních přednáškách v Křečanech je naprosto všechno. Ty besedy s otázkami, které probíhaly dál a dál, ty jsou tady proto, abych vám osvětlila jednotlivé věci, kterým jste tam nerozuměli a vy, když po čase si je poslechnete znovu, tak část zase budete vnímat víc. Ale je tam fakt 100% všechno.

Tobi, ty ses chtěla něco zeptat...

Jsi říkala o tom Dalajlámovi, tak jsem se chtěla zeptat, protože jsou různé názory, jedni říkají, že byl nejlepší, druzí, že byl největší špek světa... tak jenom, jak to vidíš ty?

Víš, on je tam vlastně pro tu oblast těch lidí, kteří tam prožívali to utrpení v kontextu s tou Čínou, co tam dělala. Je to taky dobrý druh osudu, dá se říct v bílé magii. Už víte, že nikoho nemáte uctívat, já jsem dneska vzpomínala na děj – dneska u snídaně, a to s tím, s touhle oblastí souvisí. S různými ašrámy a duchovními předky. Ano, tam jakoby dojíždí ten Budhismus a tyhle nauky, které byly nejvíce mírumilovné a byli nutné. Ale já jsem si vzpomněla – kdysi, když jsem mluvila o těch zasvěcovacích setkáních nebo těch dotýkacích s matkou Mérou, je to v uvozovkách samozřejmě, protože jestliže někoho ještě obdivujete, tak je to ještě rozdělení hmoty, je to dualitní svět. Ten člověk už bude mít hodně nažito, ale pokavaď se tam bude objevovat ta doména a někdo je „mistr“, tak to tak není. On má být obyčejným člověkem, což věřím, že Dalajláma je. Ale přece jenom tam figuruje před hodně lidmi ještě v té uctívací pozici, kdy oni ho skutečně uctívají. Já vás vedu k tomu, abyste mě neuctívali, protože vím, že si vy ubližujete a vy to potřebujete pochopit. A já jsem v roce 2014 jela do Otrokovic a vždycky v noci mezi těmi povídaními, než jsem se s vámi setkávala, tak mi vždycky přicházely stavy a informace, které vám další týden nebo na dalších setkáních smím říct.

A kdysi dávno, asi v roce 2005, u mě byla Evička, ona bydlí nedaleko nás, je tam malá vesnička mezi Mostem a Mnichovem, vozí nám vždycky med a přivedla kamarádku a oběma děvčatům jsem tenkrát dělala výklad. A ta druhá paní, to byla nějaká učitelka a byla hrozně fajn a já sedím u počítače, něco jsem dělala a střih, najednou se mi otevřela hlava a přišel vjem, že mám lidem říct o těchto setkáních, co to obnáší, že když teda jdete někoho obdivovat a jdete si tam pro ten pohled nebo zasvěcení, kterým vy jako budete posvěceni, že to pro vás je obrovská dárda. Protože vy tam někoho obdivujete, takže vy si uzavíráte tím obdivem sami sebe jako někoho horšího nebo špatného a jdete si tam pro něco, co nemůžete získat dotykem. To zkrátka nejde... Jenže já tam seděla u toho počítače, který byl vypnutý a říkám: no tohle já jim přece nemůžu říct... Jenže jsem cítila, že bych měla. A tak jsem tak seděla zamyšlená, koukám před sebe a v tu chvíli zazvonil telefon. Cizí číslo a já většinou během dne cizí čísla neberu, není na to čas. Některý lidi si ho najdou a chtějí si povídat a já čas zkrátka nemám, takže se vyvaruju tím, že většinou, když nějaké telefonní číslo potřebuju z nějakého důvodu, abych měla tam přístup, tak si ho uložím pod jménem, ale jinak je neberu. Ale to jsem věděla, že vzít musím. Tak jsem to zvedla a volala mi tahleta Dana, ta učitelka, co přišla s tou Evou. A říká: „Ivanko, prosím tě, já potřebuji poradit...“ Říkám: Co se ti stalo? „Víš, já jsem předvírem byla v Německu za tou matkou Mérou...“ Hele, mně málem vypadly oči z důlků. Jo, to Nadjá je jedna bytost, uvědomte si, že vy jste fakt jedna jediná bytost, takže když ti to potřebuje říct přes nějakou lidskou hubu, tak ti to řekne. Tak říkám povídej... „No, víš, já už mám výčitky i s tím, protože ten chlap, který nás tam do toho Německa měl přivést, tak on si řekl tisícovku a já manželovi řekla, že chtěl 500, tak už si vyčítám, že jsem mu kecala. Další věc je, že jsme tam přijeli, já jsem furt nevěděla, jestli jo nebo ne, pak jsem řekla jo, s kamarádkami pojedu. My jsme se tam k ní plazili po bříše po červeném koberci. Pak se mě dotkla – dobrý, ale od té doby si

nemůžu stoupnout na levou nohu, já mám takové bolesti v kyčli, že bych se posrala...“ Tak jsem jí to hned vysvětlila, položila jsem telefon a řekla jsem: Dobře Otče, v Otrokovicích jim to tam mrsknu... A to jsem teda udělala.

Takže vidíte, nic není náhoda, je to vlastně spojení s naším společným Nadjám a čas, kdy se má něco vyjevit, se řekne. Dalajláma je úžasně čistý člověk, ale on tu roli tady musí dohrát, ale už jste možná slyšeli, že on prohlásil, že je posledním, že už déle nechce. To samé bude prosím vás i s papežem, měl by být posledním papežem. Uvidíme, jak se budou věci vyvíjet dál, oni to totiž mají napsáno i ve Svaté knize, kterou mají, a která je přeložená k Bibli. Vědí a nikdo nesmí vědět ani rok dopředu. Jeden jediný papež překročil tuto věc a zemřel velice brzo. Takže věci jsou nastavené, věci jsou dané, ty nejvyšší špičky věcí, o co jde a stejně musí jejich těla dělat věci, aby dohráli hru planety. Hra planety je prosím vás nastavena se všemi hrami až do konce, až do poslední hry, do poslední dimenze, takže prosím Vás ... Ale v každé dimenzi je ta hmota planety volnější a volnější, vy jste uvolněnější, až nakonec se stanete naprosto celým Bohem a pak se zase smrsknete a budete si hledat další zrození vesmírné. Takže všechno pokračuje dál. Je to tak nekonečný a dlouhý proces, že dneska už taky víte, že se smrti nemusíte obávat, protože se smrtí se pojí vaše tělo vašeho jména, které ví, že je konečný, což je úžasný.

Víte, kdo jste teď zažili Brno, tam byla ta paní, která vykřikovala, že nemusíme odkládat lidská těla, že můžeme žít nesmrtelně... Já jsem jí to nemohla říct, ale v soukromí bych jí to řekla. Ona měla velice těžce postižené dítě a nemohla jsem jí to udělat a dát jí otázku, jestli by přála svému dítěti, aby nikdy neodložilo tohle tělo. Vy byste chtěli žít tisíce, statisíce, miliony let s jednou hmotou prorostlou plísněmi, bradavicemi, fleky stařeckými? (smích) S jedním tělem? Nechtěli...

Já jsem letos přijela do Itálie, vletím tam mezi tu rodinu, poobjímala jsem se a byla tam Mary – to je maminka Paola, jí je už 80 let a ona mě objímala, ona je malinká a já říkám: Mary, jak se máš? A ona: „Ale stojí to za prd... Nevidím, všechno mně bolí...“ A teď tam takhle seděli ty 3 naše vnoučata společně u stolu a něco jedli a chechtali se a já jí říkám a takhle jsem ukázala prstem na ty naše vnoučata a říkám: Podívej se, v tomhle je spravedlnost světa. (Pozor, ona neví, co já jako říkám, co dělám...) Podívej se, my teď zestárneme, odložíme to tělo a až se narodíme, budeme takhle mladí, tak oni budou staří... A ona říká : „To je dobrá filosofie...“ (smích) Je to přece nádherný, ne? Takže já si tak užívám těch mých 60 a těším se, až mi zase bude 20, i 8 bude dobře...

Tak, další dotaz...

Mně napadla taková věc, jestli u těch kamenů, kde je taková krásná příroda, tak jsem měla takový krásný prožitek. Byla jsem žena, bylo nás tam více žen, měly jsme krásné sukně, které se točily, ale mně to nejdřív nešlo a trvalo to delší dobu, ale pak ano a měla jsem takový zážitek, že jsem těmi všemi ženami, že jsem prostě i tou trávou a těmi kameny a tou oblohou a vším a teď mě napadá, jestli tohle nebylo tím, že jsem právě tím vším, že my jsme vlastně úplně vše...

Ano, ty jsi Vědomím celé planety. A když zapomeneš na to své tělo, což jsou takové ty točivé pohyby, někdo to má u bubnování – vezměte si, stačí zastavit mysl. Proto třeba jogíni celá léta ve 3D i do dneška, samozřejmě jogín je ve svém stupni vývoje, tak se ještě bude snažit jakoby to zastavit. Ty jogíni třeba to mají i tak, že oni mají ten „koán“ od pana doktora Tomáše, vždycky ho používal plesknutím jednou rukou a oni třeba celý život nad tím přemýšlejí. Je to jednoduchý. Jestliže jsme Jednota, Jednota je jenom jedno, to znamená jedno opěrný místo, tak máte jenom jednu ruku a jedna ruka netleskne. Nemá do čeho. Není totiž odpor nikoho jiného. Ale jakmile už jsou 2 věci, kdybyste měli jednoho jediného člověka, kterého byste nemuseli, ještě furt to tělo bude tleskat do někoho, ale jinak sami do sebe netlesknete. To je jenom jedno jediné vaše vědomí a pozor – vidíte, teď vám ukazuju na tom příběhu třeba s tou Irenkou, že můžete tlesknout do druhého, přesto, že tleskáte do sebe. Ano, já ji miluju, já do ní vlastně netleskám, já jenom používám svoji hmotu, která nemá odpory k tomu, abych to svoje já v druhém člověku naučila stav bez utrpení. Někomu zkrátka musíte tohle říct, to je obrovská láska. A nebojte se, takhle musíte pokračovat dál, protože jednou ti lidi, až se zase posune ta časoprostorová křivka planety, tak jedinci, kteří pořád musí něco ještě takhle tělem udělat, oni musí. Oni musí, tam je obrovský soucit, ale jestliže já jsem připletená tomuhle člověku do cesty, tak můžu použít svoje tělo k tomu, abych mu ukázala, kudy je cesta jednodušší, kudy vede a pak už je na něm, jestli mě poslechne nebo ne. To je cesta k tomu. A tyhle věci, co ty říkáš, i ty tance a ty všechny pobyty v té přírodě – ano, v té přírodě, tam je ta tichost, tam je to prapůvodní Vědomí, které je blíž. Když jsi ve skupině lidí, oni brblají, remcají, vy třeba ne, vy už se milujete a já vás strašně ráda pozoruji. Já si kolikrát naliju čaj, když jsme teďko byli v Ondřejově, tak jsem si sedla na zem, nalila jsem si tam nějakou vodu nebo něco a tak jsem pozorovala, jak se ty lidi objímají, štěbetají, bylo mi strašně dobře, že mně nepotřebovali. Já jsem tak pozorovala z toho koutku a bylo to moc hezké a pěkné. Je mi hrozně dobře, když vás vidím takhle. Musím na Vás pak kolikrát zazvonit nebo tlesknout nebo písknout, abyste se uklidnili, ale i to je krásné. To je jako když jsem honila děti domů ze dvora, když tam měli hodně dětí a teď jsem jim potřebovala dát večeři... To je hezké, vidíte, že je těm lidem strašně dobře. Ale běžně v tom davu jsou lidi ještě útočící, jakoby v tom běžném světě, takže tam vás to ještě ruší. Ale přijde stav, kdy vás už tohle nebude rušit. Já dneska kdybych byla v takovém davu, mě to naprosto bude mýjet, ten dav se bude rozestupovat, aniž by si to uvědomovali, nebudou mě vnímat a je to nádherný stav.

Jakobychom se ztratili, najednou je člověk vším a uvědomuje si, že vše je stejné, jakoby na jedné úrovni...

Ano, je na stejné úrovni, protože má tvoje Vědomí. Já jsem řekla, že máme rozdělení pouze ve hmotné složce, to je právě ta aktivní hmotná složka. Vědomí aktivní je to, co se poprvé vcuclo do té první třídy, pak se posunulo za nějaký čas časoprostorové křivky do druhé a zase se naplnilo. Zbytek toho Vědomí té planety bylo neaktivní. A teď je aktivní všechno... A první vlastně vychází ven, takže takhle se to vlastně odehrává. Já jsem chtěla a doufám, že Pepíček tady nebude mít námitky. Pepíčku, jsi tady? Zvedni packu... Výborně a zrovna tu pravou asi... (smích) Já jsem se rozhodla, že to tady budu vyprávět, ten tvůj příběh, jestli ti to nevádí. Nevadí? Jsi hodný kluk... Protože včera měl

nadšený výraz, ukázal mi překrásně rozříznutý prst cirkulárkou, asi s 10 stehy, vid' Pepíčku nebo nevím kolik, jsem je nepočítala a vyprávěl mi, že měl překrásný, ale nádherný zážitek, protože viděl, že tam opravdu člověk nemůže udělat nic jiného než to, co dělá. Řezal dřevo na cirkulárce, odhazoval touhle pravou rukou ty polínka vedle a najednou Vědomí vyjelo, vzhlížel na to tělo a najednou viděl, že ta ruka, která měla jít doprava, šla k tomu kotouči. V tu ránu byl zpátky v těle a říkal: „Jé, jsem se říznul...“ A když přišel k doktorovi, ten doktor ho pochválil, říkal: „Vy jste se uměl říznout, vy nemáte chycenou ani kost, ani šlachy, nic...“ A pozor, to je kotouč a dříví. On říkal, že tam zahlédl a 100% už to ví a na to už nikdy nezapomene, že musel. Ano, takhle vy musíte mít svoje platby.

Já jsem taky jako dítě občas zahlédla, třeba jsem jela na kole z kopce, všechno bylo úžasné a najednou jsem věděla, že z toho kola spadnu, že to bude teda kotrmelec, všechno se zpomalilo. Jakmile se vám všechno zpomalí, dobře to dopadne v tom smyslu, že teda bude kotrmelec, ale vám se nic nestane, maximálně budete někde „přiodřený“, to jsou blbosti. Ano, ale tam je nutné takové to zpomalení vidět. Já jsem to zažila mnohokrát ve svém životě a vždycky to bylo strašně krásné. A to už víte, že něco s tím tělíčkem se bude dít, že bude dělat kotrmelec, že se bude válet, že se někde vytře. Pak se zase běh toho filmu zrychlí, tam je to černobílý, najednou barevný zase, už jste z toho venku a znáte i důvod, nic vám není, je to takový docela „úžasňákovský“. Tak, další otázka... Stačilo ti to takhle?

„Děkuju...“

Můžu se zeptat? Mně se stala taková situace ve středu, teď když jsem jela, byla jsem s pejskem na procházce a takhle jelo auto a ona zčista jasná šla a strčila takhle tu packu pod to kolo, ona se teda jenom strhla, jakože se nic nestalo, ale jako když ji tam nastavíš...

Ano, veškerá hmota má svůj program, i když vám třeba zajedou kočku, psa, zkrátka je to konec nebo jakýkoliv úraz, cokoli se stane, všechno má svůj dobrý důvod, to si pamatujte. Nic se neděje náhodně. Tak, jak se nic neděje náhodně vašemu tělu člověka, to má taky svoje dopředu věci, který vy ovlivňujete stavem společného nebo rozděleného Vědomí, takže takhle to je nastavené. Ano, vy jste si už odžili svoje zvířecí stavy. Pozor, vy už dneska víte – ano, ego nemá sice zvíře, ani rostlina, ale má svoje stavy jiného odporu. Dneska už je jasný, že i rostliny mezi sebou bojují a vytvářejí látky, které vraždí druhou rostlinu, která by jim vyžírala tu samou látku k jídlu, kterou oni potřebují zkrátka z té hlíny. Proto dejme tomu permakultura, která pozoruje rostliny, tak dneska už ví, že třeba vedle sebe nedáte papriky a rajčata, protože papriky by měly takové ty seschlé špičky, jako zdeformované a rajčata by byla plesnivá. Oni vytvářejí proti sobě jedy, aby si ublížily. Oni se nesnesou zkrátka, což předtím člověk nevnímal. I oni se vyvinuli do stavu, kdy už umí vzít meč a někoho druhého bodnout. Dokonce dneska už ty rostliny, to co vnímáte, že máte alergie na lepek nebo nějaké ty různé stavy, kdy to cítíte, tak ano – to je taky boj rostliny o přežití, protože dneska nás tady je velmi hodně, takže každá ta bytost, byť je to rostlina, se svým způsobem brání.

Kdysi mi, a to už je strašně let –tak 15 let, mi Lucinka četla knížku od nějaké Francouzsky, která byla původem z nějaké jiné země. Nevím, co to bylo za paní a vyprávěla, že lepek vlastně začaly vytvářet rostliny Třeba obilí bylo na poli (asi to teda byla pšenice) a pravidelně na to pole přilétala v určité období sarančata a sežrala celé pole. A ty rostliny, to bylo vidět, když zkoumali potom množství lepku v těchhle rostlinách a v jiných odrůdách, tak tady jich bylo mnohem víc, protože ta rostlina okamžitě reaguje, během pár let si vyvinula tolik lepku, aby i ta sarančata věděla, že pak mají nafouklý břicho a je jim blbě, aby teda žrali něco jiného. Takže vidíte to, každý vlastně za sebe bojuje a dřív tohleto ty rostliny neměly, protože tady bylo míň sarančat, míň lidí, co to žrali, takže my jsme pro ně taky nepřítel... (smích) Ano, pamatujte si – v rovině hmoty existuje jenom boj, to je ten boj o to přežítí. Tohle je realita hmoty. Ale pokavaď chcete využívat jako sjednocené Vědomí všeho, vy už začnete mít jiné zvyky, jiné stravovací návyky přijdou, jiné vztahy k druhým lidem, začnete se pomalu, ale jde to strašně pomalu... ta změna z jednoho stavu Vědomí do druhýho stavu Vědomí je hodně náročná ve všech odvětvích. A proto je tahleta doba dost obtížná pro hodně lidí. Tak, další otázka...

Ivanko prosím tě, jaký je tvůj pohled na parakulturu obecně v rámci vývoje pro nás pro všechny...

Víš co, já bych se asi nerada vyjadřovala, ale jo, řeknu to. Protože já si myslím, že část permakulturních lidí, kteří se teda o to zajímají, jde někdy možná takovou fanatickou cestou, která je až hodně původně přírodní. Jenže nezapomeňte, že my se vyvíjíme. Ono by to mělo mít nějaký řád, protože i člověk patří do přírody. Ty nejsi nepřítel a ti, co vám budou tvrdit, že nepatříte do přírody, a že nemáte zasahovat, jsou na velkém omylu, protože vy máte ten mozek, který ti druzí jedinci ještě nedostali. A vy máte jenom citlivě pozorovat a ta parakultura v tom je, který ty bytosti můžou být společně, a který ne. Ale zase, prosím vás, to nemůže být chaos. A já jsem viděla nádhernou permakulturní zahradu, která mně oslovila, a kterou bych jednou, až možná bude čas, protože teď není, chtěla možná v takovém módu vytvořit i u nás na Mnichově a pak to třeba dát k dispozici lidem. Třeba za korunu... Protože vy nestihnete upravit všechno nebo přistříhnout něco, nebo sklidit něco. Jsou třeba v městečku – v těch Lounech, tam je hodně lidí nebo třeba v Mostě, kteří jsou mladí a nemají na zahrádku, aby zase oni si tam obhospodařovali ty kousky něčeho, ale bylo to v Českém Krumlově – byl jsi někdy v Českém Krumlově v té bylinkářské zahradě? To je nádherné... To je sekaný trávník a uprostřed jsou ty permakulturní záhonky, které jsou vyvýšené, že se ani nemusí s nimi hýbat, ale jsou ze dřeva, jsou tam krásně ty vrstvy těch listů, těch nadrcených dřev a to tlí. Koupíte si žížaly, hodíte to tam a nemusíte si koupit žížaly, stačí, když tam hodíš pár žížal, které tam někde najdeš... A pozor, dáš dohromady rostliny, u kterých víš, že si nějakým způsobem vyhovují, pokvetou, půjdou tam čmeláci, včeličky, motýli, kterých dnes v těch Čechách ubývá, protože těch kvetoucích luk je míň. Pak je necháš jako louky vykvést a nebo když máš posekat louku, tak napřed posekáš jeden měsíc třeba třetinu, další měsíc další třetinu, aby to dorůstalo. Aby všechny ty motýli a „bzučáci“ měli co kde sníst a napít se, aby nevyhynuli díky tomu, když jim tam zajistíš nějakou malou vodní plochu, aby se mohli skutečně zchladit nebo se jít taky napít vody, tak si myslím,

že je to v pořádku. Ale mělo by to mít nějakou formu a ne, že se všechno rozhodí takhle – šup a pak si hledáte jednotlivé rostliny, to mi připadá jako chaotický. I ta příroda si pak dělá svoje... Takže mě se líbí, aby ty místa, kde ten přirozený jakoby chaos může být, oni ty rostliny si pomůžou, jedna rostlina pomáhá druhé tím, že na ní nejdou mšice, druhá zase tím, že jí dá nějaký odpad, který ona zase jí ta druhá, takže tam žijí v symbióze. A tohleto se mi líbí. Líbí se mi ten chaos a pak taky víte, vy byste měli spolupracovat.

Já jsem nedávno mluvila s jedním člověkem, který je hrozně fajn, ale ještě je tak na vážkách mezi bílou magií, ale je strašně prima... Pro mně jsou všichni prima, i černí mágové, co si budeme povídat, protože je to všechno moje Vědomí... Ale tady je vlastně ten stav takový, že on tam vyprávěl o svém kamarádovi, tak jako důvěrně, že on má kamaráda a ten kamarád asi před 25 lety si udělal permakulturní sad a zahradu. A udělal ho tak zajímavě, že je tak jakoby do spirály. Jenže teď po těch 25 letech zjistil a teď dobře poslouchejte – že udělal pěknou hovadinu, protože teď to vyrostlo a on tam to nemůže ani oborat traktorem, takže on teď je úplně v pytli a nedá to, to je obrovská práce a taky stárne ten člověk. Takže udělal pěknou hovadinu a teď já jsem se tak usmívala na toho, co mi to vyprávěl a on mi říká: „Ale o tom nesmíš nikde vyprávět, my to nesmíme říkat...“ A já říkám: A víš ty, že to je obrovský egoismus od toho člověka? A on: „Já ti nerozumím...“ Říkám: Víš proč? Jestliže já udělám nějakou hovadinu, strávím na tom 25 let života, tak já to všude vytroubím, aby to věděli všichni a moje další já se poučili a takovou věc neudělali taky. Tím se totiž hodně rychle posunuje vývoj, ale jestliže já ze studu a myslím si, že jsem špatný, že jsem vůl, že jsem to před těmi 25 lety udělat neměl, takže já zablokuju sebe, budu mít nohy v prdeli a možná ještě i další orgány, ale moje celý já nevyužije tu informaci, že tudy cesta nevede, takže já jsem brzdou všech... A on mi říká: „Ach, tohle mě nenapadlo...“ Prosím vás, neoddělujte se od všech. Vždyť jste slyšeli, já jsem vám předváděla celý léta, co jsem mezi vámi, že se přiznám ke každé hovadině jakoby. Ono je pod ní skryto strašně dobrého. Vy se totiž dneska nemusíte poučovat jenom ze svého vlastního osudu, ale v tom osudu máte i reakce druhých lidských těl, ze kterých se taky můžete poučit. A to už je na vás, jestli to dokážete nebo ne. Ale vždycky tady všechno má smysl. I takováhle věc, která se jakoby nepovedla a i ti druzí si váží toho druhého člověka, že se k tomu přiznal. Je to hezké, všechno je hezké. Jenom na to musíte koukat správným okem.

Tak Dane, kolik je hodin? Ještě půl hodiny teda? Máme 35 minut, tak se ptejte...

Tak já se zeptám za kamarádku, která tady měla být, ale bohužel jí to nevyšlo... Ona se chtěla zeptat, má rodiče a tatka vždycky podváděl mamku, ale tak, jako tajně. No a ono se to teďko otočilo, že mamka si po těch letech našla milence, ale už to tolik neřeší, už prostě furt lítá někde a táta začal mít podezření, že ta mamka někoho má. A teď se jí ptá, ty kamarádky, jestli si myslí, že ta mamka někoho má a ona nechce lhát – jakože nechce lhát tátovi, že jakože já nevím a nechce ani prásknout tu mámu, jakože to ví... Tak jak se má vlastně k tomu postavit? Aby prostě neublížila nikomu...“

Strach neublížit nikomu, to je jeden z nejhorších strachů a ono to nejde, ono totiž ti lidi si ubližují sami, tohle musíš vědět, že si ubližují sami. Napřed ubližoval táta mámě, jestliže měl milenky, tak určitě se k té mamince nechoval tak, jak by měl. Vezměte si pánové, když jdete za milenkou, tak pak doma buď jsou výčitky nebo naopak – nosíte kytky, takže tak to bývá. Nebo se někam zašijete a nechcete se té ženě podívat do očí, tam jsou různé varianty... Ale rozhodně to není vztah, který by byl ideální. A ta žena to jistě cítila, že měla nějakou újmu, protože pak se manžel k té ženě nechová tak, jak by se muž správně měl. Když se tak dlouho nechová, tak on dneska sklízí plody svých vlastních činů, kdy ona si tedy našla někoho, kdo se k ní hezky chová. Takže jeho dohání jeho vlastní činnost.

Jo, to jí došlo, ona chce spíš vědět, jak se ona – ta dcera má k tomu postavit...

Já bych rozhodně nebonzovala, jestli na to táta má přijít, tak přijde, protože to se nedělá – bonzovat... Já bych tátovi řekla, že nevím, že to si musí zjistit sám. A to už je na něm, jestli teda mamču odšpehuje nebo neodšpehuje, ale rozhodně bych do toho nezasahovala. To se nedělá. Pozor, vy totiž nemáte zasahovat do ničeho správně.

My teď máme na statku takový děj, máme tam velice dobrého známého, který nám léta pomáhal a máme tam jednoho našeho zaměstnance, který pro nás pracuje a oba jsou úžasní, ale nesnášejí se, asi na sebe i žárlí. Oba jsou velice pracovití a jeden o druhém si myslí, že ten je lepší, ten je horší. Začali se strašně hádat a dělat si naschvály kvůli blbostem a oba dva chodili za mnou a stěžovali si na toho druhého. A teď já vám řeknu střih – něco jiného... Víte, co je válka? Válka je, když se dva hádají a za nimi se tvoří fronta obrovského počtu lidí, příznivců a pak začne válka. Takže já jsem je oba poslala do prdele. A řekla jsem: podívej se, tohle je můj zaměstnanec, já jsem u toho nebyla, když jste něco řešili, to mohlo být naprosto jinak, tak jak vždycky stejnou věc vidí obě dvě ty strany jinak – po svém... A protože jsem u toho nebyla a nemůžu zaručit, že se tak příště nebudete chovat, protože já tam nejsem záruka vašeho charakteru – jednoho i druhého. Takže tohle si vyřídte sami, mně do toho netahejte. A byly snahy od různých lidí mě do toho zatáhnout. Ne, zkrátka já to neudělám. To je jejich věc, já nezaručím, čím jeden druhého naštvete. A to samé máte třeba v rodině, dívej se. Budeš mít manžela, nebude se snášet se synem a teď budeš urovnávat jednoho, urovnávat druhého... Ne, jestliže přitakáš jednomu, tomu naroste ego a ten se začne s větší intenzitou strefovat do toho druhého. Ne, to je jejich věc, mě do toho netahejte. A tím se oni po čase unaví a zkrátka se to vybijí a nemají nikde zastání, vy je v tom zkrátka necháte vyhnít. Je to nutné. Pak jste špatní vy, pro jednu stranu i pro druhou, vy jste do toho zavlečení a čím víc lidí je v tom zainteresováno, tím je to horší maglajs, to si musí vyřídit oni dva. A já jim to musím umožnit, že nemají zastání. Zkrátka nemají.

Pak to začalo s tím, že jeden nebo druhý začal vydírat, že tohle nebo tohle neudělají, tak říkám: tak jo, tak to neudělej, vrať to tam... Teď byli vyvalení, oni mě chtěli donutit, že já tohle nebudu dělat, když ty tohle neuděláš. Ne, polož to tam, já si to udělám sama. A pak jsem jim řekla: Vidíte to pánové, vy se hádáte a já jsem poškozená. Vy oba tvrdíte, že mě máte rádi, ale tím, že vy se hádáte, tak já si ty práce budu muset udělat a přitom

jste mne litovali, kolik práce jsem tu měla. Tohle jim musíš zprostředkovat... A mě to nevadí, já to fakt udělám ráda a oni se pak někde takhle přimotají a nenápadně... Tohle je vyučování druhých lidských těl, které si neví s tímhle radou. Ale pro mně jsou dokonalí v tomhle stavu a já jim to taky slíbila. Takže prosím tě – nebonzovat na mámu, nemíchat se do věcí a hele, to není moje věc. Já nevím, co máma dělá, kdyby jsi byl doma a hlídal by sis ji, tak by třeba nikam nechodila. Třeba jí začne nosit kytky, třeba jí začne pomáhat, co ty víš, co se tam bude odehrávat. To už je ale na nich. Ale děj je vždycky správný. A hlavně člověk, který podvádí, on třeba i podezřívá tu druhou stranu, i když třeba i nepodvádí, tak ji podezřívá, protože ví, co sám sobě dělal. Vlastně ti největší žárlivci jsou ti, co dělali ty největší lumpárny, to máš z fleku. Čistého člověka by nenapadlo, že někdo druhý tě podvádí, protože ty sám jsi to nikdy neudělal a neudělal bys to...

Tak, další...

Výchova dětí... Jsou ve škole 2 tábory...jedni jsou za tresty, druzí ne...

Já ti něco budu vybíjet, počkej – ti nařežu... (smích) Francie, země, kde na dítě nesmíte šáhnout. Jakmile by vás někdo ve Francii viděl, že jste plácli dítě po zadku, přijdou, seberou vám dítě a jste bez dítěte. Tam je dítě svaté. A je tam taky nejvyšší kriminalita z celé Evropy. Tam si smí dítě dovolit naprosto všechno. A vy jste to neslyšeli, protože to je nahrané na těch přednáškách, co dneska nešly, ale Lucinka měla nádhernou příhodu, protože teď jsem tam byla, tak vyprávěla, že Giovanni se tam trochu zlobil na to, jaký je teď bordel ve Francii, že hodně lidí dělá černý skládky a vynášejí bordel jakoby i k dálnicím. A my jsem seděli, slavili jsme naší Zuzanku – nám se v rodině narodila malá holčička a u krbu probíhal takový hezký rozhovor a ta naše Lucinka, jak byla ovíněná, růžové tváře, tak říkala s úsměvem: „Podívej se Giovánku, to je věc na mnoho generací. Napřed musí tohleto začít dělat rodiče, aby to naučili děti. A ty potom ještě musí učit svoje děti, aby to taky nedělali. Já třeba – víš, jak jsem se to naučila od mé maminky?“ Takhle po mně loupla obličejem - očima a říká: „Mně byli tak 4 roky, možná 5, nevím, čekáme s maminkou – támhle s babičkou na přechodu u desetipatráku, já jsem si rozbalila bonbón, takhle jsem vyhodila ten papír do vzduchu. Já dostala takového facana, že jsem stihla ten papír chytit ve vzduchu a strčila jsem si ho do kapsy... A od té doby, i kdybych chtěla a už mi bude 40, tak cítím tu facku, kterou bych dostala...“ To si pamatuješ navždycky a věř mi, mně to vždycky maminka říkala, co nemám udělat, a že nemám vyhazovat, že jenom do koše... Ano, škoda každé rány, která padne vedle. Ano, ty máš tomu dítěti vysvětlit – tohle se nedělá, ale když to neudělá, tak máš rychle a lehce zasáhnout. Protože on to bude vědět, to je pro něj zkušenost a já jsem tam viděla, protože oni mají kočičí farmu, mají bengálské kočičky, ty kočky jsou neuvěřitelné. Já jsem nikdy moc kočky nějak nemusela, nebyly mi protivné, ale spíš jsem pro psa, on je takový přátelský, kamarádký. Ale tohle byly fakt kamarádký kočky, přesto, že to je teprve 7 generace od divoké kočky. Měli tam i 5 generací, ale ta už na sebe fakt nenechá šáhnout, ale tyhle malinký... Já jsem si takhle četla knížku a najednou přišlo jedno, takhle si mi lehlo a vrnělo, druhé v klíně, třetí takhle na ramenou, já jsem ani nemohla otáčet listy té knížky... Ale nechala jsem je, byly úžasné, miloučké, ale tam bylo krásné i vidět tu kočku, jak vychovává svoje děti.

To kotě šlo dělat něco, co nemělo, ta máma přišla, takhle ho zvedla za kůži za krkem a takhle udělala a odhodila ho. A to kotě dopadlo a šlo jinam. A pak víš, tam kde nebyla kočka velká, a to kotě třeba vylezlo na stůl, tak Lucinka šla, taky ho takhle vzala, udělala jako ta máma – ne, ne, ne a udělala šup a zase dopadlo a šlo. Ta Lucka tam suplovala za tu starou kočku. To jsem řekla blbě... Ale funguje to. I ty zvířata vychovávají svoje děti, a to vidíte i kočku, že mu dá facku a je to správně... I zvířata to umí, jak vychovat svoji generaci, aby si pamatovali věci, které mají. A když to ten člověk někde nechá, pamatujete si – já jsem vám tenkrát vyprávěla ten nádherný příběh a já vám ho zopakuju, tedy jestli si ho budu umět pamatovat.... To vyprávěl někdo na Facebooku, ale někde snad na soukromém, na jiných těch mých přátelích, že ta žena, která to tam vyprávěla, jela v autobuse nebo v trolejbusu, měla bílé kalhoty a proti ní seděla maminka a ta měla asi pětileté dítě. A to dítě ji pořád kopalo do těch bílých kalhot. „Tak jsem se furt ošívala a pak jsem řekla té ženě, když už mi to dítě asi 3 – 4 krát ušpinilo ty bílé kalhoty – prosím vás, nemůžete tomu dítěti něco říct?“ A ta maminka řekla: „Ne, já ho vychovávám...“ a teď řekla nějaké jméno, podle kterého ho vychovává. Tak měla utrum a věděla, že kalhoty stejně prát bude, tak si říkala, že sere na to. Najednou se zastavil autobus, otevřely se dveře a nad nimi byl kluk, dlouhé vlasy, žvejkal žvejkačku, vyndal tu žvejkačku z pusy, nalepil ji té ženské na čelo a řekl: „Takhle mě vychovávali naši, čau...“ a vyskočil z autobusu... (smích) Celý autobus řval smíchy... Jo, jo, to se vrátí někdy... ta žena totiž neví, a to bylo pro ni hodně dobře, možná si to uvědomila. Neví, že to, jak vychová to své dítě, jednou dostihne ji samotnou. A to je teda velké riziko pro společnost. Ale má to v ději, má to mít, má to prožít, je to správně...

Tak, další dotaz...

Já nemám dotaz, ale mám takový příběh, kdy starší manželský pár byl ve Švédsku u své dcery a pán nakupoval v samoobsluze a za ním byl tatínek a maminka s dítětem a pořád s tím kočárkem do něj naráželi. Tak on říká: prosím vás, nemohli byste přestat? A oni tak podobně, že ne. Že děti můžou všechno... On říkal, že zachoval klid, zaplatil jsem svůj nákup, otevřel jsem flašku kečupu a nalil jsem to dítěti na hlavu... Matka se začala strašně chechtat a říkala: promiňte, to mě dostalo...

Tak ten byl akční teda, já bych spíš volila tu žvýkačku... (smích) Ale taky dobrý. Ano, ale taky perfektní, tam musela dostat tu lekcí ta matka, která si možná něco uvědomila, možná taky ne. Ano, jak se totiž ke světu chováte, tak on se k vám ozývá. To si pamatujte, protože všechno jste vy. Všechno jste vy...

Já se budu opakovat, já už jsem to říkala v těch třech, ale já vám tenhle ten příběh řeknu, protože je spousta lidí, kteří třeba nebyli na posledních třech a je strašně důležitý. Tady to uvidíte nádherně... Mám kamarádku, vy už víte, že není, ale je to kamarádka a ona má na jednom prstě plíseň, u nohy. A už to má několik let, už udělala všechno možný, aby to nebylo, nic nefungovalo a teď nedávno jsme se setkaly a teď jsem zase viděla, že na té noze to má a tak nenápadně si říkám: třeba už je čas, ona se tak posunula, ona je tak báječná, spoustu věcí pochopila, tak si říkám – třeba jí to pomůže. Tak jsem utrousila nenápadně: hele, oni říkali vždycky, že když něco pochopíš,

tak to samo zmizí... A teď ona udělala tak ne ošklivě, ale tak jako „pffff“, tak jako – kecy, tak si odfrkla a já jsem mlčela, říkám si – buď to zapadne nebo to nezapadne. Za 2 dny jedeme z velkého nákupního centra, auto narvaný jídlem a před námi takhle z toho parkoviště vyjíždělo kolo, na něm se motal takový starý dědeček a ona tak lehce, tak jak chtěla jet a nemohla, tak z ní tak vypadlo: „Uhni, ty dědku plesnivý...“ Já jsem se začala tak smát, říkám: a hele, dědek a ještě plesnivý? Napřed vytřeštila oči, pak se začala smát, tak jí říkám: tak teď máš možná šanci, že ti něco došlo. Ten dědek není dědek, ale je to vaše vlastní Vědomí a jestliže necháte zaútočit vaše vlastní tělo, které obaluje vaše vlastní Vědomí, tak útočíte sami na sebe, protože ta hmota má jednoho vládce. Takže vaše tělo bude plesnivět... Teď vám asi jede film, co jste kdy komu udělali. (smích) Jo, ono to trvá dlouho, než se všechno vybijí, nebojte. Jednou to skončí. Ano, všechno, co uděláte světu, tady si můžeš prohlídnout, že jsi fakt i tím kamenem, rozumíš? Ano, všechno, co uděláte světu, musíte zažít, protože všechno jste vy, vy jste Vědomí celé planety, Pozor, bude vyšší stav, v 5D se budete učit, že jste Vědomí všech planet. A tam si teda užijete, protože vaše druhá DNA bude mít různé patvary. To teda nevím, co udělám, až ke mně přijde nějaká kobyłka. (smích) Ale jsem to já. Takže to bude hrozně zajímavé, ale už tam budou vyšší složky vašeho Vědomí působit na spříznění, protože oni nás tak vidí, nemusíte se nikoho bát. Ale napřed se potřebujete ucelit ve Vědomí jediné planety. Takže, prosím vás – ani žádné slovní útoky, samozřejmě s prožitkem, aby vám mohli věci dojít. Nikdy na vás nikdo jiný neútočil. Vidíte, i tohle bylo na základních přednáškách, že jestliže dostanete klackem do hlavy někde na ulici, tak tu ruka, která ten klacek zvedla – je vaše. Další otázka...

Ivanko, já se chci zeptat na jednu kamarádku, ona má vnoučata v Plzni, ona bydlí v Chomutově a ona má problém, že ji nechtějí ty vnoučata půjčovat, protože má psa. Jim je 7 a 4 a sami mají psa. A ona je chtěla na prázdniny a oni jí vlastně řekli, že buď dá pryč psa a dostane ta vnoučata, nebo si prostě vybere psa a pak vnoučata neuvidí. Tak by mě zajímal tvůj názor, nebo co bys jí poradila...

Víš co, já kdybych chtěla vidět vnoučata, tak já toho pejska dám načas třeba do toho hotelu nebo někam, musíš se nějakým způsobem rozhodnout. Nebo si najdu hlídání, protože to jsou podmínky mých dětí, které já musím respektovat. Jedno dítě je moje, druhé je partner toho dítěte, ale ty potřebuješ, aby ta rodina nebyla roztržená. Anebo se smírím s tím, že ta vnoučata neuvidím. Víte, ono není nic náhodného. Tam může být nějaký jiný důvod, třeba ten pes je veliký nebo třeba v minulosti...

Ne, je malinký...

Tam bude možná nějaká tvrdohlavost, třeba jednoho z těch partnerů, bůhví, co si tam dělali nebo nedělali, co ty můžeš vědět. Nebo tam může fungovat taková ta žárlivost na babičky a na dědy...

Ony ty vnoučátka ji milují...

Ne, já myslím jakože máš maminku, tatínka, máš ty děti, ale pak tam máš ty rodiče a tyhleti někdy na sebe žárlí. To znamená, že jeden z těch partnerů upřednostňuje třeba ty své rodiče, různé záminky, aby nemuseli se... Tam můžou být různé varianty. Ale abych ukázala dobrou vůli, tak bych to měla udělat zkrátka. Občas jedete na dovolenou a nedovolí vám třeba do hotelu vzít psa, takže najít si to hlídání, když to je možné, když je malinký pejsek, tak je to dobrý, ale musíte zase nelitovat toho psa, že zas něco zažije, ale to už si musí ona rozhodnout, jestli pes nebo vnučata. Jako hodit si korunou, nedá se nic dělat. Vezměte si – jinak pak můžete brečet nad tím, že nemáte vnučata anebo nad tím, že nemáte psa. To už by vás roztrhalo. Ne, tady se rozhodnu, že třeba já jednou za rok si ty vnučátka vezmu a budu mít třeba někoho, kdo by mi pohlídal psa. Může se zeptat i jich: „Pohlídáte mi teda našeho pejska, když vezmu děti?“ To by byl možná docela dobrý oříšek, co? (smích) Hurá, tak mi pohlídáte psa, já jedu... Víš co? Když budete fňukat nad tím, co se děje, tak vám nikdy dobrý nápad do hlavy nepřijde. A vždycky, když zachováte klid, tak se otevře brána a budete vědět, co udělat, s jakou lehkostí a co neudělat, bude to opravdu nasnadě. To přichází jenom s pokorou, s ničím jiným. Tak, další otázka, ještě máme chvíli... Hele, jak ždímou mozky... (smích) Dane, tak už to uzavřeme? Ještě 13 minut máme...

Chtěla jsem se zeptat, je to teda můj příběh, mám problém se švagrovou. A mezitím samozřejmě je můj manžel. On je její bratr teda a teď teda máme takový neshody s manželem a sestra, jak to zjistila, tak začala různé pomluvy, že bratr má hroznou ženu a takovýhle. A teď vlastně před rokem, ono se to už trochu táhne, měli neteře narozeniny. A samozřejmě já, jako ta špatná jsem nebyla pozvaná. Takže oni pozvali moje 3 děti, jejich partnery, pozvala mého manžela. Já jsem se ...

Jak máš staré děti?

Děti mám 21, 25, 31... Ale děti se to dozvěděli, že nejsem pozvaná...

Oni by tě jako rodina měli podržet, když s námi nesmí, tak ano...

Ano, děti mě podržely a nešly tam, ale manžel šel. Ted' po roce se situace opakuje, ale nebyly pozvané ani děti, protože děti už nechtěly. Ale manžel tam jde. Ted' se to odehrává a mě to přijde šílené, že tohle to ten můj manžel nevidí, že ona vlastně trestá ty naše děti za to, že já...

Pozor, pozor, neber to jako trest, to je její pozice trestání. Když vy to přijmete, že to tak je a nebudeš mít pocit a ještě bych řekla manželovi – „Jó, běž tam... Je to tvoje sestra, já ti to dopřeju, protože vím, že ji máš rád, je to tvoje rodina a to, že mě nemusí z nějakého důvodu a dneska už i naše děti, to už je její záležitost. Ale ty si to užij...“ Víš co: Ego – Satan, ale musíš to opravdu žít, tohle musíš mít skutečně na Vědomí, že ona je tvoje Vědomí a Vědomí tvoje je i tvého muže a ty to teďko potřebuješ v uvozovkách bojovat pokorou o Vědomí svého muže. Když s tím budeš souhlasit a pozor, měly by i děti, tak to Vědomí se neroztrhne a on už bude mít divný pocity. Najednou vy tam jste 4 a on si tam odejde a ty se nezlobíš. Už mu bude divně... Hele, chce to čas, možná ještě

2 – 3 roky. Možná 4... Pak možná dostane Alzheimerera... (smích) Buď zapomene na bráchu nebo na to, že tě neměla ráda. To se taky může stát jako, jo. Jsou různé varianty. Ty potřebuješ na ní myslet v dobrém. Protože ona je Vědomí, není šlupka svého těla, která proti tobě bojuje. Jakmile ty na ni budeš myslet v negativním, bude to pokračovat. Ne, ne, ne, ne... Ano, má na to právo, je to tvoje sestra, já ji vlastně rozumím. Běž tam, já ti to dopřeju... A dej mu to najevo hodně, ještě mu zabal dáreček nebo kytku mu kup, já nevím. Neboj se, to bude dobrý.

Já jsem to právě takhle vzala, ale ona to dělá tak, že jako trestá ty děti...

Ty potřebuješ vědět, že děti měly právo se rozhodnout, jak chtěly a ona to neumí respektovat. Teď jsem to říkala nedávno, přesně tak, kdyby mě někdo nepozval, tak řeknu – Jupí, nemusím tam... Teď to někdo říkal, že nebyl někde pozvaný, na narozeniny nebo kde, já jsem říkala, že bych byla ráda, že nemusím vyhazovat peníze za dárky. Ano, vždycky si na tom musíš najít to dobré, ale hlavně neměj pocit... Ano, ona má pocit, že vás má potrestat. Ale pozor, to se mine účinkem, když vy to v pokoře přijmete a ano. Ona ještě útočí, tak soucit, ona to tak má. Ale jakmile zaútočíte jakýmkoliv způsobem s pohledem na to tělo, které tohle dělá, je to nekonečný příběh. Vy si potřebujete oddělit tu hladinu hmoty od Vědomí, od skutečné reality, která tady je. Fakt to pracuje, je to úžasné, co se potom děje.

A co kdyby to otočila a pozvala všechny k nim?

Ona by určitě nepřišla, ona by na to měla právo samozřejmě. To jsou věci, které nedokážeš, ale ona musí poznat, že svým útokem přichází o ty, co tam jakoby můžou být. Ty musíš potom přijmout tyhle věci. Ony se slavily její narozeniny, takže pozvat ji k sobě na její narozeniny, to je takové zvláštní. Ale jsou určité věci, které si můžeš dovolit. Rozhodně bych ještě svým dětem vysvětlila situaci, aby to tetě neměly za zlé. Aby třeba i přes ty děti se někde ta rodina dozvěděla, že ta rodina a máma se nezlobí, že vlastně zmírňovala. A oni to třeba řeknou i tomu tátovi, táta tam bude nějak nalomený, ale víte, vy totiž když takhle na někoho útočíte, dneska už to cítíte. V nitru vám chybí. Nitro není plný. Nejste celistvý, tam zkrátka útočíte na svoje vlastní Vědomí, o které přicházíte.

Já jsem vám vysvětlovala, když jsem vám vlastně povídala prohlášení – vy potřebujete, když vám někdo přijde ublížit, máte vlastně de facto novou šanci. On vám vlastně přijde vybit starou karmu. A když vy v tu chvíli nenapíšete novou karmu proti tomu ději, co se odehrává, tak jste nastavili tu druhou tvář, co říkal Ježíš. To znamená, že on vás už nemůže ranit, on raní jenom sebe. A tehdy nastává proces, kdy vy jste neroztrhli vaše společné Vědomí a jste očištěni. Tohle je skutečná realita. Jakmile ale znova nechcete ten děj toho druhého těla, tehdy zase útočíte na sebe v iluzi toho těla, takže se roztrhne to Vědomí a zase se musí opakovat a je to nová šance. Proto vlastně utrpení není utrpení. Činy druhých lidských těl nejsou, které by byly hodnoceny jako hříšné. A i vy sami ještě musíte někdy dělat činy druhým lidem, aniž byste si to uvědomovali. Třeba to ani úmyslně nechcete a nevíte, že někomu ubližujete, protože ten druhý má svůj egoismus a něco na vašem činu odmítá a je to pro něj dobrá lekce. A

vy si to nemáte považovat za špatné, za své tělo, protože i vy jste tomu člověku slíbili ten děj, aby on měl druhou šanci na to, aby něco pochopil. A tohleto je hodně dlouhý proces, než si sečtete všechny Vědomí.

Ve skutečnosti se nedostanete k drtivé většině lidských těl téhle planety, ale dneska ano, dneska máte přes ty různé televize a rádia a internety a vy máte ty neblížší v těch nejbližších lidských tělech a pouze v konání těch velkých skupin lidí, jako třeba teroristů, abyste tam taky byli schopní tohleto pochopit. Pamatujte si, že když na tom místě nejste, nikdy se tam ani nedostanete anebo se tam dostanete v době, kdy už bude mír a nebude tam nic jiného. Takže nenechte se strhnout k posudku. Ani různých jiných dějů, které tady existují. Není to vaše realita, potřebujete to jenom k prožitku, je tam ale nepatrně pootevřené okénko k nahlídnutí, aby vás to strhlo. To je všechno, co se odehrává. Samozřejmě může vás to strhnout v jakékoliv úrovni, na jedničce, na dvojce, na čtyřce lítostí, kritikou na pětce... To všechno si odžijete, ale hlavně je jasný, že budete někde opakovat, abyste si tu další šanci prožili a samozřejmě opravili.

Můžu jednu otázku? Je situace, že žena porodí dítě a ví, že otcem není manžel. A teď je v situaci, jestli to manželovi říct, i tomu dítěti nebo to nechat.

Může dojít k výměně krve, k transplantaci, nevíš, co se tam může přihodit, třeba kostní dřevě a teď se na to může přijít... Víte, když něco vyvedu, tak bych měla mít sílu se k tomu přiznat. A pozor, budu vděčná, když mi to ten člověk odpustí a i on je prozkoušený, Bůh ví, co sklízí. A budu vděčná, když to přijme a přijde takzvaný trest v uvozovkách. Ano, zasloužila jsem si to, ale to už je – každá úroveň jednotlivých lidí je někde jinde, oni jsou schopni přijmout něco. Ne úplně kompletně vlastně ten děj a to už mají v osudu nastavený, takže jenom se rozhodnout, stačí se jenom rozhodnout.

Takže i tomu dítěti říct, že ten otec není otec?

V dětství bych to asi nedělala, zase si nejsi jistá, jestli ten otec není povahově tak, aby to tomu dítěti nevyčítal, to už jsou různé varianty. Vy musíte taky znát toho člověka, aspoň trošku. Musíš vědět, kdo to je, jak se s ním dá mluvit nebo jak se s ním nedá mluvit, to už jsou varianty, které už musíš ty lidi, ty jednotlivé účastníky mít trošičku prozkoumané.

Nebo i adoptivním dětem říct, že nejsme rodiče?

Jako adoptivním dětem bych to rozhodně řekla, naopak – já kdybych byla adoptivní dítě, tak bych byla šťastná, že mně si vybrali... Když se narodí dítě, tak se taky může narodit takhle ledacos povahového, ale tam to zkrátka je tak, že to dítě se tam narodí a patří tam. Ale pozor, osudově tam patří i to adoptovaný dítě, vy už víte, že děj je celý hotový. A ty rodiče někdy opravdu velice z toho lidského pohledu ne riskují, ale vy nevíte, jaký povahový vlastnosti jsou založený v tom DNA toho človíčka, kterého si adoptujete. Takže mnohdy jsou tam překvapivé vlastnosti vlastně, ale mají to v osudu napsáno, takže si to musí prožít, když už se pro to rozhodnou. Ne každý to dá... Ale adoptovanému dítěti bych to rozhodně řekla, abych mu od dětství nabídla tu možnost,

že jsem si ho vybrala, že jsem jeho maminka, že jsem si ho ráda vybrala, protože ho mám hrozně ráda od první chvíle, co ho vidím a rozhodně bych nepomlouvala ty rodiče. Řekla bych, že jsem jim hrozně vděčná, že mi ho darovali tímhle tím způsobem, když mě to nebylo umožněno. A že ty rodiče mám za to hrozně ráda, abych to dítě naučila milovat své biologické rodiče. Nikdy nevíte, jaké důvody je k tomu vedly nebo nevedly. A tím se to dítě vymaní už od začátku z nějakých pocitů, protože když se to potom během života dozví od někoho a někdy třeba i se zlým úmyslem, je to pro to dítě těžké, že se mu třeba lidi nesvěřili – ta rodina. Jo, každý to samozřejmě bere jinak. Pamatuj si, že v každé reakci, ať to řekneš nebo neřekneš, může být nastavený odpor, to si nevybereš. Buď to ten jedinec nechce, aby mu to říkali nebo naopak chce. Ne, ty potřebuješ využít to, že teď je to takhle, svět se posunul, dneska už ty lidi taky reagují jinak. To DNA planety reaguje jinak, než reagovalo v minulosti. Tady probíhá ve všem vývoj. Všude, kam se podíváš, máš obrovský posun, v myšlení lidí.

To byla moje otázka, to je taky v naší rodině, takže jako matka se přiznala a nepravý otec to dítě moc miluje, je to všechno v pořádku, ale tím, že to řekla té dceři, tak ta se s tím nedokáže srovnat.

Dceři – jako sourozenci toho dítěte? Nechápu...

Ne, dceři řekla, že otec její není ten manžel, že to není její otec, že má jiného otce někde jinde...

Kolik bylo ty její holčičce, když jí to řekla?

Asi v pubertě jí to řekla....

To už je pozdě, vy potřebujete to říct tomu dítěti v dětství. Pokorný člověk přijme naprosto všechno a vždycky se najde důvod. Ten, kdo je nepokorný, si vždycky najde důvod, proč bojovat. Moji rodiče se třeba obrovsky milovali, přesto moje maminka, jak byla generál, tak chtěla někdy posunovat tím tatínkem, tak občas řekla – já se s tebou rozvedu, když něco nechtěl udělat. V tu ránu Ivanka – to je super, já budu mít 2 místa, kde budu bydlet... Už mě asi nudila Luční a vydržela jsem tam do 60... Ale pak jsem zase byla ráda, že se nerozvedli. Takže to zase pokračovalo dál. Ale já jsem věděla, že maminka jenom tak „šňafe“, ale vy si pak dokážete najít ze všeho jakoby negativního plus. Vy tady vidíte, jak neexistuje rozdělení dobro – zlo vůbec, že to je iluze, protože kolik máte lidí, tolik máte pohledů. Jednomu bude ta samá situace vypadat jako špatná a druhému to bude připadat dobrý. To není v té situaci, je to ve vašich tělech tak, jak tu historii máte nastavenou, co považujete za dobro a co považujete za zlo, které samozřejmě neexistuje.

Dan už to „zatajmoval“, tak jo, tak se mějte hezky a sejdeme se odpoledne venku...